

அத்துவதமாயிவும், அமலமாயிருக்கிற பிரமத்தை பிரவும் பகவத் திபானம் பண்ணிக்கொண்டிரு. என்செய்கை உன்செய்கைதான் ; உன்செய்கை என்செய்கைதான்; என் ஸ்தாபனம் பண்ணின சிவ் கமாவது நீ ஸ்தாபனஞ் செய்த சிவ் கமேயாம். ஆளுதும் நீ காலா சத்தியிருந்து கொண்டுவந்த சிவ் கத்தை ஒரு கல்வ கபருகர்த்தத் தில் ஸ்தாபனம்பண்ணு. நீ ஸ்தாபனம் பண்ணுகிற சிவ் கமாவது உன் பெயரால் அதுமலிக்கமென்று உலகத்தில் பிரதித்திபெறட்டும். இந்த அதுமலிக்கத்தைத் தரிசித்துவிட்டுத்தான் என் ஸ்தாபித்த இராமலிக்கத்தைத் தரிசிக்கவேண்டியது. பிரமருஸத்தில் பிரத்த அபோகாட்சதர்களை நீ சங்கராஞ்செய்திருக்கிறபடியால் உனக்குப் பிரமமறந்தி தோஷம் வந்திருக்கிறது. அதுமலிக்கமென்கிற ஒரு சிவ் கத்தை நீ ஸ்தாபனம்பண்ணினால் உனக்கு அந்தம் பாபம் நிவர்த்தியாகும், சாட்சாத் பரமசிவன் கொடுத்த இந்த அதுமலிக்கத் தையும், இராமலிக்கத்தையும் தரிசிக்கிறவனும், ஆபிரம் யோசனை துரத்தியிருந்து ஸ்மரிக் கிறவனும் கிருதகிருத்தியாகி அந்தத்தில் சாயுஜ்யத்தை அடைவான். அதுமலிக்கத்தையும், இராமலிக்கத் தையும் தரிசிக்கிறவன் சமஸ்தமான தபஸ்பண்ணின பலனையும், சமஸ்தமான யாகம்பண்ணின பலனையும் அடைகிறான். அதுமலிங் கம் இராமலிங்கம், சிதாவிங்கம், இலட்சுமணலிங்கம், சுக்ரீலலிங் கம், அங்கதலிங்கம், சேதுகட்டின ஸாலிங்கம், ஞாம்பவலிங்கம், விபீஷணன் ஸ்தாபித்த இரத்தின லிங்கம், இத்திராதியர்க்கீரால் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட லிங்கம், ஆதிசேஷன் முதலியோரால் ஸ்தாபிக் கப்பட்டலிங்கம், ஆவிய இந்தப் பதினேரு சிவ் கங்கலிலும் ஏகா தசருத்திர சொரூபராயிருக்கிற பரமசிவன் சதா லாசம்பண்ணுகிறார். ஆகையால் அதுமாகே உன்னுடைய பாபநிவர்த்திக்காக நீ கொண்டுவந்த சிவ் கத்தை ஸ்தாபனம் பண்ணு.

உனக்குப் பரிஸீலாவிட்டால் என்னால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டு அதை, விதலை, சதலை முதலான கீழேழு உலகங்களையும் கடந்து போய் வேருன்றியிருக்கிற ஸங்கதலிங்கத்தை நீ பிடுக்கிப்பெறிக் கிட்டாபானால் நீ கொண்டுவந்த சிவ் கத்தை என் ஸ்தாபனம் பண்ணியிருக்கிறேன். ஆனால் அந்த சிவ் கத்தைப் பெயர்க்க யாருக் குத்தான் சக்தியிருக்கிறது? உனக்கு சக்தியுண்டானால் என் ஸ்தாபித்த சிவ் கத்தைப் பிடுக்கிப்பெறிக் கொண்டு நீ கொண்டுவந்த சிவ் கத்தை ஸ்தாபனம்பண்ணு. எழுந்திரு பார்ப்போம். ஐக்கப்

ய்தோதே." என்று இராமன் சொன்னதைக்கேட்டு அதுமாதிரியாகப் பட்டினேருமாருக்கு எம்மக்காரம் பண்ணியிட்டிடுத், தான் பலசாலி பென்று இறுமாப்புக்கொண்டு, "இதோ இந்தமணல் சிங்கத்தைப் பிடுங்கி யெறித்துவிட்டு, நான் கைலாசத்திலிருந்து கொண்டுவந்த சிங்கத்தை ஸ்தாபித்துவிடுகிறேன். இதைப் பிடுங்கி பெறிறேனா எனக்கொருபாசமா?" என்று தன் மனதிலெண்ணித், தேவர்கள், ரிஷிகள், கனிகள், இராட்சதர்கள், இராமன், இலட்சுமணன், சீதை, எல்லாரும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் பொழுதே, அலட்சியமாய் ஒரு கையால் பிடித்துக்கொண்டு வெகு சிரமத்தோடு சிங்கத்தை அசக்கியும் அசைக்க முடியவில்லை. பிறகு அதுமானும் கேசிட்டி வாலைத்துக்கிக்கொண்டு தன்னுடைய முழுபலத்தோடு இரண்டு கைகளாலுமரைக்க அப்பொழுதும் அது அசையவில்லை. பின்பு இரண்டு கைகளையும் பூரிசிதூன்றிக்கொண்டு, வாலால் அதைச் சுற்றி அதிகமாக ஆகாசத்தில் இளம்பி விழுந்தான். அப்பொழுது இழுத்தவேகத்தால் சிங்கத்துக்கு ஒரு குரோசனாரத்துக்கப்பால் இரத்தத்தைக் கக்கிக்கொண்டு பூமியும், மலைகளும் எங்கெங்குமாய்ப் பிழியில் விழுந்து மூச்சுசெய்யாதுகொண்டது. மூச்சுசெய்யக்கூடிய அவனுடைய கண், மூக்கு, வாய், காது, அபரண முதலான இடங்களிலிருந்து இரத்தம் ஆறுகப்பெருகிவர அதனால் ஒருபெரிய இரத்த குண்டமுண்டாயிற்று. அப்பொழுது தேவர், மனிதர், அசுரர்கள் எல்லாரும் ஓஹா! ஓஹா! வென்று சப்தித்தார்கள். அப்பொழுது இராம இலட்சுமணரும், ஜானகியும் வானங்களேளும் அதுமான் விழுந்திருந்த இடத்துக்கு ஒடி அவனுடைய நிலைமையைக் கண்டு துக்கப்பட்டார்கள். சீதையோடும், வானரசேனைகளும் கூட கத்த மாதன மலையிலிருந்து இராம இலட்சுமணர்கள் இரங்கலத்தில் நட்சத்திரம் கூட்டங்களோடுகூடிய ரூரிய சத்திரங்களைப்போல விளங்கினார்கள். அவ்விடத்தில் அதுமான் தன் சரீரம் நொறுங்கி, வாயால் இரத்தத்தைக் கக்கிக்கொண்டு மூச்சுசெய்யக் கிடப்ப துக்கண்டு வானரங்களுள்ளார் துக்கத்தினாலே ஹாஹாவென்று கூச்சலிட்டுப் பூமியில் விழுந்தார்கள். அப்பொழுது சீதையானவன் மிகுந்த கருணையோடு பூமியில் விழுந்துடெந்த அதுமானை யிரண்டு கையாலும் அப்பா! அப்பா! வென்று தொடர்ந்து, இராமனும் அ.ந.பரணைத் தன்படியில் வைத்துக்கொண்டு கண்ணீர்விட்டுக் கையால் அவன் சரீரத்தைத் தடவிப் புலம்பத்தொடங்கினார்.

நேதபத்தைத்தாவது அத்தியாயம்

முற்றி.

நாற்பத்தாருவது

அனுமதிங்கமும் அனுமத்குண்டமும்

வந்த வரவாறுகூறின்

அந்தியாயம்.

“ஓ! வானரசிரேஷ்டரான அனுமானே! பம்பாஜித்தில் துக்க மடைந்திருந்த காலத்தில் எங்களைச் சூரியகுமாரனான கங்கிரீவ றேடு கிளேகம் செய்தித்த எங்களுடைய துக்கத்தை நீக்கினாய். உன்னைக்கண்ட மாத்திரத்தில் நாங்கள் எங்களுடைய தந்தையை யும் தாயாரையி தென்கலையையும், மற்றுமுண்டான பந்துக்களையும் பாசாதிருக்கிற துக்கத்தையும் மறந்துவிட்டோம். அப்பா அனுமானே, நீ பென்கிடு எவ்வளவோ உபகாரம்பண்ணி நிருக்கி றாய். அநேக யோகின் லிஸ்தாரமுள்ள சமுத்திரத்தையும் தான் டிகுய்; கடுவிலே தோன்றின கையாக மலையைபுன் கைபிடுன் அடி த்துத் தள்ளினாய். நாகமாதாவாயி கரகை எப்பலியும் இடித்து, மஹாகுருசமுள்ள காயாதிக்கினியையும், ஸம்நாரம்பண்ணிச் சாயக் காலம் கலேலமலைபோய்ச் சேர்ந்து, இவ்வந்தேவியைத் தாயாய் அடித்து, எனக்காக இராவணனுடைய கிட்டுக்குள்ளே புருத்து, இராத்நிரியில் பயமில்லாமல் சிதைபயத்தேடி அங்கே அவனாக்கா னுமல் அசோகவனம்போய், அங்கே வைதேவியைக்கண்டு நாமஸ்கரி த்துச், குடாமணிகைய அடையாளமாகப் பெற்றுக்கொண்டு, அசோ கவனத்திலுள்ள மாக்ஷிபெல்லாம் நீ முறித்தழித்தாய். அப்பொ முது இராவணனுக்கொப்பான பலசாலிகளான எண்பதிலுறும் கிங்கரர்கள் இரதகஜதரகபதாதிகளோடு வந்தெதிர்க்க என்னிமித்த மாக அவர்களைக்கொன்றாய். பிறகு பிரகந்தன் புத்திரனான ஜம்பு யாவியையும், கொடுப்புக்கொப்பான ஏழமந்திரி குமாரர்களையும், பஞ்சசேனாதிபதிகளையும், அக்ஷயத்யூதர்களையும், எனக்காக அடித்துமடி த்து எமனுடைய கிட்டுக்கு அனுப்பவில்லையா? பிறகு இந்திரஜித் தினால் இராவணனுடைய சகைக்குத் கொண்டுபோகப்பட்டு, அங் கே அடைய்த்திணமாக விளைத்துப்பேசி இவ்வகா பட்டணத்தைக் கொளுத்திவிட்டுப், பின்பு நாளிருந்த ரிசியமுடையருவதத்தக்கு வக்

தாயே! இந்தமாதிரியான மஹாதுக்கம்களை பெய்களாம். என்னிவித் தமாக அதுபயித்த நீ இப்பொழுது பூமியிலிருந்துதெய்வத்தெய்வப் பார்த்து என்ரு மஹாதுக்கமா விருத்திதது. நீ விரந்துவிட்டாயே யானால் என்னுடையதும்தான் விட்டுவிடுகிறேன். நீ உயிர்ப்பிழைத்தி ராமல்போனால் நீயை, இலட்சுமணன், பரதன், சங்குநகரன், ஐகவரி யம், இராஜ்ஜியம் இரத்த என்ருகென்ன பிரபோசனம்? அப்பா! அதுமானே, என் பூமியில் படுத்துக்கொண்டிருக்கிறாய், எழுந்திரு. அதுமானே! இந்திரஜித்தானவன் என்னையும், இலட்சுமணனையும் பிரம்மாண்டிரத்தால் கட்டினபொழுது என்னை விடுவித்தாய். நீ துஷ்டதங்களைக்கொண்டுவந்து இலட்சுமணனைப்பிழைப்பித்தாய், உன்னுடைய சகாப்தத்தைக்கொண்டு பலசாலிகளான இராவணன் முதலான ராட்சதர்களை என் கொன்று என் பிராணநாயகியான கைதிலியை யடைத்தேன். நீதையினுடைய துக்கத்தை நீக்கின அதுமானே! அஞ்சாதுபுத்திரா! என்னையும், சேதனையும்தான், இலட்சுமணனையும் அப்போத்திகொண்டிபோய்ச் சேர்க்காமல் நடுவழியில் விட்டுவிட்டு நீ போனது சிபாயமா? ஏ! இராட்சத கண்டக ளான மஹாலிரா! நீ எங்கேபோய்விட்டாய்? நான் ஸ்ராவத் துக்குப்போகிறேன் என்னுடைய மரவுரினையும், கைசம், மான் தேல், தர்ப்பம் முதலானவைகளைப்பெல்லாம் கொண்டுயா. என்ரு ஆசாரத்துக்காகக் கந்த ஸுபலங்களைச் சேகரி, நான் துக்குவ தற்குப் படுக்கைபோடு." என்று அதுமான் முகத்தாகப் பார்த்துப் பார்த்துக் கண்ணீர் பெருகவிட்டுப் புலம்பினார். இராமனுடைய கண்ணீர் அதுமான் சரீரத்தில் பட்ட உடனே அவன் மூர்ச்சை தெளிந்து கண்ணிழித்துப் பார்த்தான். அப்பொழுது இராவணனுடைய பயத்தினாலே கடுங்கிக்கொண்டிருந்த உலகத்தா ளைக் காப்பாற்றுவதற்காக மஹாவதாரஞ் செய்தவராயும், நீல மேக சாமனராயும், இரணகனத்தாளிபடிந்த சரீரமுடையவராயும், ஐடமண்டலத்தால் பிரகாசிக்கிறவராயும், தாமரைமலர்போல நீண்ட கண்ணியுடையவராயும், கண்டைசெய்து நெய்த்தையடை த்தவராயும், தேவர்கள், ரிஷிகள், பிதர்க்கள், கிள்ளர்கள் முத லானவர்களால் மந்தோத்திரம் பண்ணப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறவ ராயும், கிருகப ரிணந்த மனமுடையவராயும், சிறா இலட்சுமண சமேதராய், வானசங்கரால் சூழப்பட்டவராயும், நன் சரீரத்தைத் தமது கைகளால் தடவிக்கொண்டிருந்தவராய் விருத்தெ பூரண

வரத்தன்து எழுந்திருத்த, பூமியில் தண்டம்போல விழுந்த நமஸ்
கரித்த, அஞ்சலிபந்தம் பண்ணிக்கொண்டு துதித்தொழ்:—“பிரபுவா
யும், விஷ்ணுவாயும், சூரிதேவராயும், புராணராயும், கதைநயத்
கைபிலேந்தினவராயும், சந்தோஷமடைந்த வானகைகளிவந்தவரம்
கேவிகம்பட்ட பாதகமலங்களை யுகடவவராயும், நித்தியம் புஷ்
பகலிமானத்தில் உட்கார்ந்த கொண்டிருப்பவராயும், இராட்சதர்க
ள்பெல்லாம் நரசம்பண்ணிகுத்ததுக்கு உபநாசம் செய்தவராயுமிரு
க்கிறஉமக்குநமஸ்காரம்! ஸுறஸ்ரதிரகண்டைபவராயும், ஸுறஸ்ரம
கண்டையுகடவவராயும், சுததராயும், பகதர்களுகடப துக்கத்தத
நீக்குறவராயும், சிதாபதியாயும், இராகவகுபு மிருக்கிற உமக்கு
நமஸ்காரம்! நரலிமமாவதாரம் பண்ணி சுதத்திப இராஜகுபே
ஸ்ரிராணிபனைக்கொன்றவராயும், காரகாவதாரம்பண்ணிப் பூரிகைப்
பய்கிலேறுக்கினவராயும், திரிவிக்கிரமாவதாரம்பண்ணி மஹாபலி
யினுகடப வாகத்தத யழித்தவராயும், கூர்மாவதாரஞ்செய்துமக்த
ரமிலிபைச் சமத்தவராயும், மத்திவாவதாரம்பண்ணி மூங்குலோகங்
கவராயும் பரிபாலித்தவராயும், பாசாமாவதாரஞ் செய்த சுஷத்திரி
பர்களை நரசம்பண்ணினவராயும், இராமாவதாரம் பண்ணி மஹா
தேவனுகடப மஹாபயங்காரமான பெரிவகில்லை முறித்தவராயும்,
சுஷத்திரிபர்களைபெல்லாம் நரசம்பண்ணி நரசராமனுக்குப் பயத்
தையுண்டுபண்ணினவராயும், அகனிபாசாய்த்தத நீக்கினவராயும்,
பதினாசிரம் யானை பிலத்தோடுகூடிய தாடகையைக் கொன்றவரா
யும், கண்டிப்போலக் கடினமாயும், விசாலமாயுமிருக்கிற விரீலிபி
னுகடப மாசைப் பிளத்தவராயும், மாலாயிருதமாலகந்த மாசை
னைக்கொன்றவராயும், அநேகமான அலைகளோடுகூடிய சமுத்திர
தத்தினுகடப கருவத்தத படக்கினவராயும், இராட்சதர்களைச்
சமஹாரம் பண்ணினவராயும், கோதண்டபாணியாயும், சிவத
யினுகடப மனசாடிய தாமகரப பூயுக்குச் சூரியன்போலிருக்
கிறவராயும், தசாதனுகடப துக்கமாதிர சமுத்திரத்தத வத்
தச் செய்வதில் அகஸ்தியரை ஒத்தவராயும், இராஜேந்திரரா
யும், ஞானபிபதியாயும், தாரகபிரமமராயும், தாமரைபோல் கண்
கவையுகடபவராயும், ககசொருபராயும், விசுவமித்திரப் பிரிய
ராயும், காரைச்சமஹாரம் பண்ணினவராயுமிருக்கிற உமக்கு நமஸ்
காரம்! நமஸ்காரம்! ஓ! தேவதேவேசா! பகதர்களுக்கு அப
யங்கிடுகப்பவனே! சீருகினகடனே! இராமசத்திரா! என்

கிண்கிணத்தொழும்! வேதவாக்குகளுக்கு எட்டாதவராயும், இரகு
 குலத்தில் பிறந்தவராயுமிருக்கிற ஏ இராமா! உம்மை என்
 சரணடைகிறேன்; கிரேக்கன் காதலனும், ஐயா! இரகு
 விரா! எனக்குண்டாயிருக்கிற மறாமோகத்தை யிப்பொழுது நீக்
 ரும், என் னுணம்பன்னிக் கொண்டிருக்கும்போதும், ஐசமணம்
 பன்னிக் கொண்டிருக்கும் போதும், சர்ப்பிட்டுக்கொண்டிருக்கும்
 போதும், கிழித்துக்கொண்டிருக்கும்போதும், சொற்பனுவல்களை
 கழுத்திவலஸ்தையிருக்கும்போதும், எல்லா விடத்திலும் என்
 னைக் காப்பாற்றும், ஏ இரகுந்தனா! உம்முடைய மனமையை
 ஸ்தோத்திரம்பண்ண யாரால் முடியும்? உம்முடையபெருமையை
 நீரே யறியவேண்டும்." என்று இராமசந்திரன் ஸ்தோத்திரம்பண்
 னிச், சிதைபயும் பத்தியோடு உடஸ்தோத்திரம்பண்ண ஆரம்பித்
 தார்:—ரஜானகி! சமஸ்தபாபங்களை நீக்குகிறவனாயும், தாரித்திரத்
 தையும், கடன்களையும் போக்கடிக்கிறவனாயும், பத்தர்ஷனுக்கு
 இஷ்டத்தைக் கொடுக்கிறவனாயும், கிதேந்த இராமன் புத்திரியா
 யும், இராகவனுக்கு ஆணத்தத்தைச் செய்கிறவனாயும், பூமிதேவி
 யின், குமாரத்தியாகியும், கித்தியா சொருபியாகியும், பிரகிருதியா
 யும், மங்களகரையாயும், இராவணனுடைய ஐசவரியத்தைக் குலை
 த்தவனாயும், ஐசவரிய கொருபியாயும், ஸரஸ்வதி சொருபியாயும்,
 பதிவிரதாரோமணியாயும், அறக்கிரம பண்ணுகிறதற்குத் தயா
 ராயிருக்கிறவனாயும், பாபமற்றவனாயும், கிஷ்ணுவுக்குப் பிரியை
 யாயும், ஆத்மகித்யா சொருபியாயும், வேதசொருபியாயும், உமா
 சொருபியாயும், மலர்ந்த முகத்தை யுடையவனாயும், கரீரப்பிபுத்
 திரியாயும், சந்திரன் சகோதரியாயும், சர்வாங்ககர்த்தரியாயும், தர்
 மத்துக்கிருப்பிடமாயும், கருணாமூர்த்தியாயும், வேதமாதாவாயும்
 தாமரைப் பூவிலிருந்து தாமரைப் பூவைக் கையில் பிடித்தவனாயும்,
 கிஷ்ணுவின் மாப்பிலிருக்கிற இலட்சுமிதேவியாயும், சந்திரமண்ட
 லத்தில் வசிக்கிறவனாயும், சந்திரனுக்குச் சமமானமான முக
 தை யுடையவனாயும், பார்த்தவர்களுக்குச் சந்தோஷத்தை
 யுண்டாக்குகிற சொருபத்தை யுடையவனாயும், கித்தி சொரு
 பியாயும், லோகமாதாவாயும், இராமச்சந்திரனுடைய பிராண
 னாயவொல தோதேவியாயுமிருக்கிற உயவை இருதயத்தில் எப்
 பொழுதும் தயாலிக்கிறேன்." என்று சிவகவியும் துதித்த ஆசுப்
 தக் கண்ணீர்பெருச மௌனமாயிருந்தவிடமர், அதுமார் செய்த

இராமசுந்திர ஸ்தோத்திரத்தையும், சிதா ஸ்தோத்திரத்தையும் நிளந்தோதும் படிக்கிறவன் மகாஜகவரிபத்தையும், பூமிபதியும், தனதானியத்தையும், பால்ராசியுள்ள கதக்கிறபாக்களையும், ஆயுதாபயம், வித்தகவியையும், புத்திரர்க்களையும், அழகான மனசினையும் அடைகெழுன். இந்த ஸ்தோத்திரத்தை ஒருதரம் படிக்கிறவன் பிரம்மஹத்தியாதி மஹா பாபங்களைச் செய்தவனா யிருந்தாலும் அந்தப் பாபங்களினின்றும் விடுபட்டுத் தேவார்த்தத்தில் ஈடுபடாதபாபாமை முக்தியடைகெழுன்.

கீழே சொன்னபடி அதுமாரால் ஸ்தோத்திரம்பண்ணப்பட்ட சிதாராமரானவர், அதுமாணப்பார்த்த "ஏ லானரேஷத்தமா! நீ மூடத்தனத்தால் பேசியாமல் காரியஞ்செய்துவிட்டாய்; நான் ஸ்தாபனம்பண்ணின சிங்கத்தை அசைப்பதற்கு இந்திரன் முதலான முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களாலும், பிரமாவாலும், விஷ்ணுவாலும் முடியாது. இப்பொழுது நீ கீழே விழுந்து மூர்ச்சையடைந்தது மஹாதேவனுக்குச் செய்த அபசாரத்தாலே, இனிமேல் நீ சரம்பபுரமெவனுக்கு அபசாரஞ் செய்வாதே. இன்னுந் தவ முதல்கொண்டு நீ விழுந்து மூர்ச்சையடைந்த இடத்துக்கு அதுமத்துண்டமென்று உலகத்தில் பெயர் வழங்கும். இதில் ஸ்ரானம் பண்ணினதினால் மஹாபாதங்களும் சிவர்த்தியாய்க்கிடும், மஹாதேவனுடைய ஜடையிலிருந்து உண்டானது கௌதமீ; அந்த நதியில் ஸ்ரானம் பண்ணுகிறவனுக்கு ஆயிரம் அசுவமேதயாகங்கள் வருகிறது. அதைக் காட்டிலும் காதுமடங்கு அதிகமான பலனைக் கொடுக்கத்தக்கது கங்கை, யமுனை, சரஸ்வதி, பென்னும் நதிகள். இந்த மூன்று நதியும் சேர்ந்து ஓடுகிற இடத்தில் ஸ்ரானம்பண்ணினால் அதைவிட ஆயிரமடங்கு அதிகமான பலனை அடைகெழுன். இந்த ஆயிரமடங்கு பலனானது அதுமத்துண்ட ஸ்ரானத்தினால் வந்துகிடும். துல்லபமான மனித ஜன்மத்தையடைந்தும் அதுமத்துண்டத்தில் பத்தியேடு சொந்தஞ் செய்வாதவனுடைய பிறர்த்தேவதைகள் நிராகசையாக் கோபங்கொண்டு போய்க்கொழுகின், அப்படியே முகிவரும், இந்திரன் முதலான தேவர்களும், அவனைக் கோபித்துக்கொள்கெழுகன். அதுமத்துண்ட நிரத்தில் எவன் தானங்கொடுத்து நேறாமஞ்செய்யவில்லையோ அவனுடைய ஜன்மம் கின். அவன் இவ்வாறானால் துக்கங்கொடியுமடைகெழுன். அதுமத்துண்டத்தில் நிலிதர்ப்பணம் பண்ணுகிறவனுடைய பிறர்த்

தம் சத்தோஷமடைந்து மிழந்திருப்பார்கள்." என்று இராமன் சொன்ன வார்த்தைக் கேட்டதும் வாயு புத்திரானுள் அதுமான் தான் கொண்மொத்த விலகிக்கத்தை இராமனிடத்திற்கு வாய்ப்புதத்தில் இராமர்கிட்டிவின்படி அதுமந்கிக்கத்தை ஸ்தாபனம் பன்னிரூர், இராமநாத மிக்மொனது அதுமார் வாலினாலே கெற்றப்பட்டது. அந்த மிக்மத்தில் இப்பொழுதுகூடப் பிரத்தியட்சகாய்த் தெரிவெறுது.

இந்த அத்தியாயத்தைப் படிப்போரும் கேட்போரும் சமஸ்த பாயக்கனாயுர் தொலைத்துவிட்டுச் செவ்வோகம் போய் வாழ்த்திருப்பார்கள்.

நாற்பத்தாருவது அத்தியாயம்

முற்றிச்சு.

நாற்பத்தேழாவது
ஸ்ரீராமருக்குப் பிரம்மமஹத்தி வந்த
காசணங் கூறு
அந்நியாயம்.

ஐயா குதமஹ முனிவரே ! மஹாத்மாவான ராமருக்கு நாட்
 சதகுடிய ராவணனைக் கொன்றதனால் பிரம்மமஹத்தி பெப்புடி அந்தது?
 உலகத்தில் பிரம்மமணிகைக் கொன்றதனால்லவே பிரம்மமஹத்தி வரு
 மிறது. இராவணனோ பிரம்மமணிகைல்லவே! அவனைக் கொன்றதனால்
 ராமசக்திராஜருக்குப் பிரம்மமஹத்தி பெப்புடி வகக்கடும்? இந்த விஷய
 த்தைச் சொந்தையுடைய எங்களுக்குத் தயவுசெய்து சொல்லவேண்
 ம் என்று கையிசாணிய வாகிவளவான மஹாசிஷிகள் கேட்டீர், குத
 மஹாமுனிவர் உத்தரஞ்சொல்லத் தொடங்கினார்.

கேளுங்கள் ரிஷீசுவரர்களே! பூர்வுத்தில் பிரமதேவன் குமார
 னான, புலஸ்தியர் என்கிற மஹாதேவனுடை யுகிடய ஒரு பிரம்மமணிகை
 ருத்தார். அந்தப்பிள்ளையருக்கு விக்கரவம் என்ற ஒரு குமாரனிருக்
 தான். அவன் பெருகாலக் தேவர்களாலுஞ் செய்பமுடியாத தப்பை
 ஃசெய்து வந்தான். அப்படித் தவனசெய்து வருங்காலையில் சொன்ன
 த்தால் செய்யப்பட்ட தோள்வளையும், காகமாலையும் தரித்தவனும்,
 கிருண்டமேகம்போலக் கறுத்தவண்ணமுடையவனுமான கமலே என்
 கிற ஒரு இரட்சதன், கையில் தாமரை மலரைத் தாங்காத இவட்
 கையிபோலிருந்த தன் பெண்ணைப்பழைத்தல் கொண்டு பாதாளத்தினி
 ன்றும் பூலோகத்தில் வந்து திரிந்த கொண்டிருக்கையில், புஷ்பகமெ
 ன்றும் கிமானத்தில் வீற்றிருந்த கிர்வவலின் குமாரனான குபேரனை
 ஁கண்டு, "இந்தக் குபேரனைப் போன்ற பிள்ளையொருவன் கமக்கிருந்
 தால் வாய் இரட்சதன்க ஁னல்லாரோமும் நிர்ப்பயமாக வாழ்ந்து வச
 வாம்." என்று போதித்தல் கிட்டவிருத்த தன் பெண்ணைப் பார்த்து,
 "அம்மா கககரி, உனக்கு பெணவனம் வந்தகிட்ட படியால் கிவாக
 காலம் ககரித்த கிட்டது. உன்னை வராயது ஒருவனுக்கு கிவாக
 ஁செய்து கொடுத்தே நிரவேன்மே. பெண்ணைத் தருந்த வயது

விந்தையத்தின் விவாகம் செய்துகொடாமல் பாராது தகப்பனுக்குத் துக்கமுண்டாதென. தவிர், நீ செல்லுமா என சர்வருணாகரமும் நிகழ்த்தவளையிருக்கிறது. வசித்தால் வாயிழந்து போய்விடுவோமே வென்றென பயத்தினால் ஒருவரும் உண்ணப் பாரிசுபயாக வரிக்கத்தணிவதில்லை. மாணமுள்ளவன் பெண்ணைப் பெற்றால் பெரிபயன்படுமே. அம்மம், எந்த வரணுண்ண வரிக்கப்போகிறோடு எனக்குத் தெரியவில்லை. ஆகையால் நீ பிராமணத்தில் பிறந்த வித்தவன் என்பதென மஹரிஷிபயப்பர்த்தவாக நீயே வரித்துக்கொள். அப்படிச்செய்தால் சூரபாணுக்குச் சமாணமான புத்திரர்களுக்கும் பிறப்பார்களுள்பதில் சந்தேகமென்பதா” என்று சொன்னான். இவ்விதமாகத் தகப்பன் சொன்னதைக் கேட்ட கைகலி, தகப்பனாடித்தில் வைத்திருந்த மரிபாணத்தினால் அப்படியே வாகட்டுமென்று சொல்லி வித்தவன் என்பவருடைய பண்ணைக்குப் புருந்து அவருக்கெதிரில் வெட்டத்தோடு கூட நின்று கொண்டிருந்தான். அந்தச் சமையத்தில் புலம்பியருமாருளா வித்தவன் என்பவர் சாயக்கால அக்கிவி, ரேணத்திரத்தைச் செய்துகொண்டு அக்கிவிபொல வுயலித்திருந்தார். தகப்பன் பேச்சைக் கேட்டுச் சந்திரபாகவ மென்றறிவாமல் வந்து, வெட்டத்தால் தலை குனிந்து, பெருகிரல் துணியால் பூமிவைக்கேறிக்கொண்டு நின்று, சந்திரன் போன்ற முகத்தையும், தெத்த கிடைபையுமுடைய கைகளையுடைய வித்தவன் புண்ணிப்புக்கொண்டு, “அழிபெ பெண்ணே! உன் தகப்பன்யார்? நீயென்னத்துக்காக இங்கேவந்தாய்? என்ருந்து வந்தாய்? உன் கருத்தென்ன? எல்லாவற்றையும் எனக்கு உண்மையாகச் சொல்லிவிடு” என்று கேட்டார். அப்பொழுது அந்தப் பெண்ணும் வணக்கத்தோடு கைகலிக்குக்கொண்டு “கவாயீ! என்னுடைய அபிப்பிராயத்தை உமது தபோமனையினால் அறிந்து கொள்ளத் தெவரீர் வலவவர். ஆளுமும், புலம்பும் போல கிளக்குகின்ற பிரம்மரோருத்தமா! என் வரணத்தைச் சொன்னுமிதேன் கேளும், என் பேர்கைகலி. என் தந்தையேர் கமரலி. என் தகப்பனுடைய கட்டணப்படி என் தங்கனிடம் வந்திருக்கிறேன். மற்றவைகளை வெல்லார் தங்களுடைய ஞானநிருஷ்டியால் அறிந்து கொள்கின்றனென்பதில் ஐயமே இடைபாது.” என்று சொல்லி முடித்தான். அப்பொழுது அண்ணகரன் திவானம் பண்ணி வந்தப் பெண்ணைப் பார்த்து அழிபெ புருவமுடையவனே! உன் மணக்கருந்து எனக்குத் தெரிந்த கிட்டது, நீ பிந்தகால அபேகித்த எண்ணிடம் வந்திருக்கிறது. ஆனால் நீ பிந்தக்குருமன சாயக்காலத்தில் புத்திரனா அபேகித்த

என்றிடத்தில் வந்தபடியால் உனக்குப் பிறக்கிற பிள்ளைகளெல்லாம்
பயக்கரமான சரீரமுடையவர்களையும், உந்துடைய முன்றோர்களு
க்குப் பிரியமாயும், கொடிய செய்கைகளைச் செய்கிறவர்களாயின. இ
ராட்சதர்களை யிருப்பார்கள்." என்று சொல்லுமதைக் கேட்ட
கைகெ அவர் காலில்விழுந்து கைகடப்பிக்கொண்டு "கவாய் நங்கரை
எனக்குப் பிறக்கும் புத்திரர்களெல்லாரும் அவ்விதமாக இருப்பது
தகாதே" என்று சொல்ல, அந்த ரிஷிபாணவர் "பெண்ணே! உன
க்குப் பிறக்கிற கைகெ புத்திரன்மட்டுமே என் வம்சத்துக்குத் தகுந்
தவனாகவும், தர்மம், சாந்திரயினவகளை யறிந்தவனாகவும், சாந்தகு
கவும், ராட்சதகுத்திய மிஸ்தாதவனாகவும் யிருப்பான்" என்று பதிக்
சொல்லி முடித்தார். கொஞ்சகாலஞ் சென்றபிறகு கைகெக்குப்
பத்து தலைகளும், இருபது கைகளும், செவந்த உதயம், கறுத்த முன
மும், செவந்த மீசையும், செம்பட்ட மயிரும், பெரிய பல்னும், பிர
மாண்ட சரீரமுடைய உலகங்களுக்கெல்லாம் பயத்தை உண்
டாக்குகிற துஷ்டபுத்திரன் ஓராவனானென்ற பிள்ளை பிறந்தான்.
அவனுக்குப்பின் குழுகுள்ளனும், அவனுக்குப் பின் மஹா துஷ்டை
கான துஷ்டபகை என்ற இராட்சதியும், அவனுக்குப்பின் புத்திரச
கியாயும், தாழியினாகவும், வேதகாந்திர மறிந்தவனாகவுமுந்த விடுஷ
கன் என்கிற பிள்ளையும் பிறந்தான். கெளுக்கன் ரிஷிகவர்களே!
இந்த மாதிரியாக இராவணன் முதலானவர்களுெல்லாரும் கிச்சாவல்
என்கிற பிராமணனுடைய பிள்ளைகள். ஆகையால் இராவணனையும்
ரும்பகன்னையும் அம்மஹாமம் செய்ததனால் இராமருக்குப் பிரம்ம
ஹத்தி தோஷம் சம்பவந்தது. இந்தப் பிரம்மஹத்தி கிவர்த்திக்கா
கத்தான் இராமர் இராமகாதலிக்கத்தகை வேதவிதிப்படி கூதாபிதி
தார். முனிவர்களே லோகப்பிரியரான ஸ்ரீராமஸூர்த்திக்குப் பிரம்
மஹத்தி வந்த வரலாற்றை நேறதயோடு சொன்னதுமல்லாமல், அந்
தப் பிரம்மஹத்தி கிவர்த்திக்காக இராமனாத கிக்கத்தகைப் பிரதிஷ்
கை பண்ணினாரென்பதையும் எடுத்துரைத்து விட்டேன்.

இந்த மாதிரி கிங்கப் பிரதிஷ்டைபண்ணிக் கிருதார்த்தரான
இராமகந்திர பரமாத்மாவுக்கு எங்கே பிரம்மஹத்தி கிவர்த்தியாயி
ற்கு அக்கே பிரமஹத்தியா விமோகன மென்றே ஒரு தீர்த்த முண்
டாயிற்று. அதிலு ள்ளானம் பண்ணினால் பிரம்மஹத்தி வீடு மஹா
புண்ணியமுண்டாகிறது. அங்கே இராவணன் இப்பொழுதுகூடச்
காயாருபமாக இருக்கிறார். அத்தத் தீர்த்தத்துக்கெதிரில் பாதாள
லோகத்துக்குப்போகிற பெரிய பிசமிருக்கிறது. இந்தப் பிசத்தில்

தங்கிலைக் கொந்தரஞ்ஞாண்டான உறுப்பான பிரம்மதந்தி
 ஸயத் தன்னிடிக், அதின்பேரில் ஒரு பெரிய மண்டபத்தைக் கட்டி
 அதின்பேரில் ஸபாஸ்தானம் தாமித்தார். அந்தப் ஸபாஸ்தானம் பவத்
 திருல் பிரம்மதந்தியானது ஸபாஸ்தானம் யடக்கிவென்று வெளி
 யில் ஸபர் சத்தியஸ்தானம் அங்கேயே யிருக்கிறது.

இந்த இராமநாதருக்குத் தெட்சணபாகத்தில் பரமசிவனுடைய
 பாதிசீரமாலைய பார்வதியும், இருபக்கங்களில் சூரிய சந்திரர்களுள்,
 எதிரில் அக்ஷிபகவானும், மெழுகு திக்கு இத்திரானும், ஆக்ஷேப
 திக்கு அக்ஷிபும், தென் திசையில் எமனும், கிருதி திக்கு கிருதி
 யும், மேற்கிசையில் கருணனும், வாயு திக்கு வாயுயும், வட திசை
 யில் குபேரனும், ஈசான திக்கு ஈசானனும், மஹாதேவனுடைய
 சூரியர்களைய விநாயகர், சுப்பிரமணியர் இரண்டு பேர்களும், வீர
 பத்திரர் முதலான பிரமதகன ஸபகர்களும், இராமநாதர் ஆஸபத்தில்
 தங்களுக்குரிய இடங்களிலிருந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். முனிவர்க
 ளும், பன்னார்களும், சித்தர்களும், கந்தர்க்களும், அப்ஸரர்களும்,
 பத்திரேயாதி சேவிப்பதற்காக சந்தோஷத்தோடு இராமநாதர் சம்
 கிதியிலிருந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். ப்ரீராமமூர்த்தியானவர் இராம
 நாதரைப் பூஜை செய்வதற்காக அநேக கரோத்திரிய பிராமணர்களை
 இராமேசுவரத்திலேற்படுத்தி, அவர்களுக்கு அநேக இராமங்களையும்
 கொடுத்து, இராமநாதருடைய ஸாவேத்திரபத்துக்காக அநேக இராமங்
 களையும், வெகு தூதந்தையும் தேவஸ்தானத்திற்குக் கொடுத்து,
 இராமநாதருக்கு முத்த மாலை, கடகம், கேயூரம், மார்ப்பதக்கம், முத
 லான ஆபரணங்களையும், அநேகபட்டி வஸ்திரங்களையும் கொடுத்தார்.
 இந்த இராமேசுவரத்தில் கங்கை, பருவா, சாயுணர்வநிவென்னும்
 கதிகள் தங்கள் தங்கள் பாய சிவர்த்திக்காக இராமநாதரைச் சேவித்
 துக்கொண்டு இருக்கின்றன.

கேளுங்கள் முனிவர்களே! இந்த அத்தியாயத்தைப் படிப்ப
 வரும் கேட்பவரும் சமஸ்த பரபங்கலினினதும் விடுபட்டு விஷ்ணு
 ஸாயுஜ்யத்தை லாபி-லார்கன்.

நார்பத்திரேழாலது அத்தியாயம்

முத்தம்.

நாற்பத்தெட்டாவது

சங்கராஜன் பிரமஹத்தி

ஸ்திரீஹத்திதோஷம் நீங்கின

அந்நியாயம்.

எ! நீதிவரசர்களே! பாபத்தை நீக்கும்படியான இராமகாதைப் பற்றிய ஒரு புண்ணிய கதைகையே சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள். பூர்வ காலத்தில் சத்திரப் பயக்கானான சங்கரன் என்ற பாண்டிய தேசத்தரசன் ஒருவனிருந்தான். அவன் பிரம்மணரிடத்தில் விசுவாசமுடையவனாயும், சத்திய சந்தனாயும், அறக்கடி யாகம் பண்ணுதிறனாயும், தார்மிகனாயும், வேத வேதங்களின் சத்துவங்களை யறிந்தவனாயும், புராணம், ஸ்மிருதி, இவைகளில் பாரங்கொளவும், சிவன் விஷ்ணு இன்னம் மற்றமுள்ள தேவதைகளைப் புகழ் பண்ணுதிறனாயும், அவதாரசாரத்தை பணங்கூட்டுதிறனாயும், மற்றநீதிசங்கரனான பிரம்மணர்களுக்கு நித்தமும் மஹா தீர்த்தம் பண்ணுதிறனாயுமிருந்த இந்த அரசன் ஒரு வருணங்களுக்கும், ஆசிரமங்களுக்கும் தருமமாகப் பரிபாலனஞ் செய்துகொண்டு வந்தான். இவனொரு சமயத்தில் காசில் பாதுகையணிந்து, சிவந்த நனைப்பாகை தரித்து, மஞ்சள் வஸ்திரத்தை விடுப்பில் உடுத்திக், கையுறை பூண்டு, கிள், அம்பு, சந்தி முதலான ஆயுதங்கள் தரித்து, வெள்ளைக் குதிரை மேலேறித், தன்னைப்போல வேஷத்தரித்த காலாங்களுக்கும், வேட்டைக்காரர்களுக்கும், சிங்கம், புலி, முதலிய யாம்பயட்சணிகளான மிருகங்கள் நிறைந்ததாயும், யானை, எருமை முதலான துஷ்டப் பிராணிகளால் பயங்கரமாயும், திவ்விகா என்ற வண்டி ஹனுடைய பயங்கரமான சப்தத்தோடு கூடினதாயும், பாம்புகள் நிறைந்ததாயும், எரிதெ ஊட்டுத் தீயோடு கூடினதாயுமிருக்கிற ஊட்டிக் புருத்து, ஊட்டாறுகளைத் தாண்டி, மலைத்தொடையினால் மிருகங்களைத் தேடி, "விடாதே விடாதே; இதோ வேகமாயோடுகிறது" என்று தன்னுடைய சைனியங்கள் சொல்லத், தான் ஊழ்பி ஓடுகிற மாணிக்கொன்றும், அடர்ந்த காட்டிக்குள் புருத்து செல்லும், வராகம், மகிஷம், யானை, சரபம் முதலான

காட்டு யிருக்கிறதே கொன்றும், வெட்டைப்பாடி வந்தான். இப்படி
வருகையில், புனிதநோலன்கூட அசையாமல் ஒரு குகையில் மத்தி
யிதுட்காந்திருந்த ஒரு சிவிலையைப் புலியென்று கிணத்தாக் கணுக்
குதவிய பாணத்தால் அடித்து கம்மறாசம்பண்ணி, அவர்விட்ட டட்
காந்திருந்த அவருடைய பத்தினியையும் அடித்துக்கீழே சாய்த்து
விட்டான். அப்பொழுது அவர்களுடைய புத்திரவுளவன் தன தாய்
தந்தையர் இறந்ததைக் கண்டு தக்கம் மேலிட்டு, “ஓ அப்பா!
ஓ அம்மா! என்னை விட்டு நீங்கள் எங்கே போய்விட்டீர்கள்? என்
எங்கே போவேன்? யானைச் சரணமடைவேன்? அப்பா! எனக்காச்
வெகுத்திய பனஞ்செய்த வைப்பார்கள்? அம்மா! எனக்காச் ஊறு
காரவாடு அன்னம் போடுவார்கள்? அப்பா! நீர் இறந்த பிறகு
எனக்காச் ஆசாரங்களைச் சொல்லிக் கொடுப்பார்கள்? அம்மா! என்
கொயித்தம் கொண்டால் என்னை யார் கொடுவார்கள்? எனக்குப்
பிராணமும் குருவாயிருந்த நிபராதிகளைய நீங்கள் என்ன
பாபஞ்செய்த அம்புபட்டு மான்னீர்கள்” என்று வாய்விட்டுக்கதறி
னான். அது கேட்டுச் சங்கராஜனும் அந்தக் குகையை நோக்கி
யேடிவந்தான். அப்படியே அங்கிருந்த சிவிலைக்கும் அந்த ஆக்நி
மத்துக்கொடியவ்று அம்பால் அடிபட்டிற்றந்த முனிவரையும், அவரு
டைய பத்தினியையும், கையில் விவிலையென அசனையும், வாய்
விட்டவழிக்கொண்டிருந்த சிவிலி புத்திரனையும் கண்டு, யிதவும் வருத்
தற்கொண்டு, குழந்தையைப் பார்த்து “அப்பா! அழாதே” என்
துகொல்லிச் சமாதானப்படுத்த ஆரம்பித்தார்கள்:—“அப்பா! எமத
நாமராஜாவுக்கு பணக்காரனும் ஏழையும் சரியே; படித்தவனு
ம் மூடனும் சரியே; வலுத்தவனும் இளைத்தவனும் சரியே? சமஸ்த
பிராணிகளும் காட்டில் வசித்தாலுஞ் சரி, காட்டில் வசித்
தாலும்கூட, கைத்தில் வசித்தாலும்கூட சரி, கிராமத்தில் வசித்தாலும்கூட
சரி, பருவத்தத்தில் வசித்தாலும்கூட சரி, மற்றுமுள்ள இடத்தில் வசித்
தாலும்கூட சரி, எமனிடம் போய்த்தான் நீரவெண்மீம். கப்பத்திரி
ருந்தாலும்கூட சரியே, பிறந்தாலும்கூட சரியே, தெவனாயிருந்தாலும்கூட சரி
யே, தெவனாயிருந்தாலும்கூட சரியே, எல்லாரும் எமபட்டணம் போய்
த்தான் நீரவெண்மீம். வாலம் வந்துவிட்டால் பிரமசாரியும், கிருகத்
தனும், வானப்பிரஸ்தனும், சந்திரபாகியும் தெகத்தையிட்டே நீரவெ
ண்மீம். குழந்தாய் வேறு, தெவர்க்கும், முனிவர்க்கும், பட்ச்சர்க்கு
ம், கந்தர்வர்க்கும், உரவர்க்கும், இராட்சதர்க்கும், பிரம விஷ்ணு
ருத்திரன் முதலானவர்க்கும், கைத்தைய யடைந்தே நீரவெண்மீம்.

உயிஷத்தில் சொல்லப்பட்ட சந்திரனந்த ரொகுதியான பிரம்ம
 மென்றுக்குத்தான் இறப்புப் பிறப்பு விருத்தி என்மெ லிஷ்டன்ஷன்
 மெடபாது. மலபாண்டியாயும், நவத்துவாரமுடையதாயும், திரைத்
 தம், சீழ், ஊண், தண்ணீர் நிறைந்ததாயும், புழுத்துட்டம் நிறைந்த
 தாயும், காமக்குரோதமதமாற்சரியம், பயம், துரோகமுதலியவைகள்
 குறுகொண்டதாயும், பாதாசம், பரகேதத்திரம், பாதீசிய மிவை
 களில் ஆகொண்டதாயும், ஓய்சை, அருவை, அசெ மிவைகளால்
 பிராப்தமாயும், ஸுத்திரக் களஞ்சியமாயும், நீர்க்குமிழிக்கு ஒப்பாயு
 மிருக்கிற இந்தச் சரீரத்தை உயர்ந்ததென்று கீள்க்கெயன் பரமஸு
 டன், துர்ப்புத்தியுடையவன், பல ஓட்டையோடு கூடிய கடத்துக்
 குச் சமாணமான இந்த அசுமிபான தேகத்தில் பிராணனென்மெ லா
 யுலானது வெருகாவக் தங்கியோது. ஆகையால் குழந்தாய்! தாய்
 தந்தையர் இறந்துபோனதைப் பற்றி நீ துக்கப்படாதே. அனங்கலி
 குகரும் தங்களுடைய துர்மனதுசாரத்தால் தேகத்தைவிட்டுப் போய்
 விட்டார்கள். நீயும் உன் கரும வசத்தால் இந்தப் பூமியில் தங்கியி
 ருக்கிருய். உன் பிராசப்த கருமகூல மெப்பொழுதுண்டாகுமோ
 அப்பொழுது நீயும் மரிக்கப்போகிருய். இறந்து போனவர்களைக்
 குறித்து நீ அழுதுதானது சேத்துப்பேரூனமிணத்துக்குச் சாகப்போ
 கிறாபின்மாளது அழுதுதுக்குச் சமாணமாகிருக்கிறது. எத்தத், கா
 ளத்தில் உன் தாய் தந்தையர்கள் ஜனிக்காரர்களோ அந்தக் காலத்தில்
 நீ ஜனிக்கவில்லை. ஆகையால் நீங்கள் போரும் காலமும் வேறுபட்டுத்
 தானிருக்கும். அவர்களோடு போருங்காலம் உனக்கும் வற்பட்டி
 ருந்தால் அவர்கள் போயிருக்கு மிடத்துக்கு நீயும் போயிருப்பாய்.
 பூதலத்தில் பந்துக்கள் கிடுகிற எண்ணீரைச் சேத்துப் பிரேதமா யிரு
 க்கிறவர்கள் பரமோகத்தில் பாலம்பண்ண ரேரிடும். ஆகையால் நீ
 துக்கத்தை விட்டுத் ததலிபத்தைக் கைக்கொண்டு அய்விருவருக்கும்
 வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட பிரேத காரியங்களைச் செய். உன் தாய்
 தந்தையர்கள் அம்படிபட்டு இறந்துபோன மோகை நிலத்திடுக்காக
 அவர்களுடைய அண்டினை வெடுத்துக்கொண்டு இராமேசுவரம்
 போய் அங்கே புதைத்து ஸபின்மகாஸூத்ரி சொத்தத்தையும் செய்.
 அப்படிச் செய்தாந்தான் அவர்களுக்குத் தொகுதியுத்தியும்
 வேதுமித்ததால் மெடபாது." என்று சமாநாமம் செய்ததன்மேல்

தூய்மைத் தன்மை காண்ப ரிஷிசுமாரன் தன் தாய் தந்தையர்களுக்கும் பிதர்வாரிபந்தைச் செய்து முடிந்தான். மதுரன் அந்திரன் பெடுத்துக்கொண்டு ஆலாசியம் போய்அங்கிருந்து உடனே இராமேசுவரம் போய் முனிவர்சொன்ன மாநிலியாகத் தாரதந்தையர்களுடைய அந்திரன் அங்கே புதைத்து, ஒருவருடும் தங்கியிருந்து மரிகொழுத னான இராதந்தங்கியும், ஆப்பிரகிராதத்தந்தையும் செய்து முடிந்தான். அந்தையதிலும் இராதந்திரியின், சொற்பனத்தில் தன் தாய் தந்தையர்கள் சங்கு சங்கிர கதாதாரிகளாயும், தாமரைமரம், துளசி மரம், மகாசுண்டலம், கௌந்துப மிவைகளை யணிந்தவர்களாயும், அரைபில் பீதாம்பரம் தரித்தவர்களாகவும், கருடா ரூடர்களாகவும் வரக்கண்டு, ஆனந்தம் பொங்கித் தன் ஆசிரமம் திரும்பிவந்து தான் சொற்பனத்தில் கண்ட சமாசாரத்தை அங்குள்ள ரிஷிகளுக்குத்தெரிவித்தான். ரிஷிகளும் அதுகேட்டுச் சந்தேகம் மடைந்தார்கள். பிறகு அந்த ரிஷிகளெல்லோரும் கைகராவாஜைக்கொண்டு, அங்கேகொப்புகொண்டு, மதுரமுடனான பாண்டியராஜனே! முரட்டுத்தனமாய் ஸ்திரீ ஹத்திலையும், பிரமஹத்திலையயுஞ்செய்த நீ அக்கினியில் விழுந்திருக்காமல் பதினாறாம் பிராயச்சித்தம் பண்ணிக்கொண்டாறு நுணக்குச் சத்திரெயினிடலாது. உனளேடு பேசினதினாலெயே பதினாறாம் பிரமஹத்தி பெங்களுக்கு வந்துவிடும். பாண்டியருளத்தைக் கெடுத்த மதுரபாபி, நீ பெங்கள முன் சில்லாதே; ஒடிப்போ." என்று கரோமாய்ப் பேசித்திராத்திரர்கள். அதுகேட்ட கங்கராஜனும் "ஐயோ! முனிவர்களே! தங்களுக்கு முன்னாலே தாங்கள் சொன்னபடியே கெருப்பில் விழுந்து சாகத்தயாராயிருக்கிறேன். அப்படி விழுந்த பிறகாவது எண்க்குப் பிரமஹத்தி நீங்கும்படி நீங்கொன்றொரும அதுக்கிரகம் பண்ணவேண்டும்" என்று கயத்து சொல்லிப் பின்பு மந்திரிகளைப்பார்த்து "ஓ மந்திரிகளே! என் பேசியமால் நாகத்தைக் கொடுக்கும்படியான பிரமஹத்திலையும், ஸ்திரீஹத்திலையும் பண்ணியிட்டேன். இந்தப் புத்தகங்கள் நீங்கும்படியாக இந்த ரிஷிகளாக்கள் சொன்னபடியே பெரிதெ அக்கினியில் என் சகீர்த்தைப் போட்டு பிராணனைவிடப் போகிறேன். ஆகையால் சிங்கிரத்தில் காஷ்டம் கொண்மெவந்த அக்கினி மூட்டுங்கள். என்னுடைய புத்திரானை சந்தி என்பவனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்துமையுங்கள். நான் போகிறேனே பென்று மனைஞர்த்தப் படாதேயுங்கள். விதியை வெல்ல முடியுமா?" என்று சொன்னவுடனே மந்திரி கெங்காரும்

கேட்டு மனம் கொந்து 34 சத்துருக்களிடத்திலும் பிரியமாக இருப்பதெ
பாண்டியனுடைய சேன! இவ்வகையில் எங்களைப்பரிபாலனம் பண்ணி
வந்தீர். அப்பேர்ப்பட்ட உம்மைகிட்டு அமரபதிக்ருச் சமான்மான்
பட்டணத்துக்கு எங்கள் தனிமையாகப் போகியோடோம். ஆகையால்
நாங்களும் உமக்காக வளர்த்ததீயில் விழுந்து பிராணியாகிட்டு விடு
கிறோம்” என்று அழுது புலம்பினதைக்கேட்ட சங்கராஜனும், “மந்
திரிகளே! மஹாபாதகம் பண்ணின என்னும் உங்களுக்கென்ன பிர
யோஜனம்? ஐயோ! சிம்மாசனம் ஏதுவதற்கு அகருகாய்ப்பிட்டேனே.
இந்த ஈதுசமுத்திரத்திற்குப் பட்ட பூமியைப் பரிபாலனம் பண்ணு
வதற்கு என்னினைவையசகிம்மாசனமேற்றிவைப்புகள்? மந்திரிகளே!
தாமதம்பண்ணுவதில் பிரயோசனமில்லை. சிக்கிரம் அக்கினியை மூட்
டுங்கள்” என்று சமாதானப்படுத்திவிடும்பேரில், மந்திரிகளரசன்
கொற்படி, காத்தடங்களைக் கொண்டு வந்து, அக்கினி மூட்டினார்கள்.
உடனே பாண்டியராஜன் ஸ்நானம் பண்ணி, ஆசனமூர்ச்செய்து பரிசுத்
தருகி, அக்கினியையும், ரிஷிகளையும் வலம் வந்து, அவர்களை
நமஸ்கரித்து, உமாபதிபாகிப பரமசிவனைத் திவானித்துத் ததையத்
ததவிடாமல் அக்கினியில் குதிக்க வத்தனம்பண்ணினான். அப்பொ
ழுது ரிஷிகளெல்லாரும் கேட்டுக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே, ஆகாசத்
தில் ஒரு அகரீரிவாக்குத் தோன்றி, “ஐ சங்கராஜனே! அக்கினியில்
கிழிந்தே! பிரமஹத்தி பயம் உனக்கு வேண்டியதில்லை. இரகழிபுமா
யும், வேத சம்மத்மாயுமிருக்கிற ஒரு உபாயஞ் சொல்லுகிறேன்; இக்
கிரதைபாய்க்கேழு. தெட்சண சமுத்திரக்கரையில் கந்தமாநன் பர்வ
தத்தில் பாபவிளாசனமாயும், புண்ணியப் பிரதமாயுமிருக்கிற இராம
சேதுவில் தசரதராமனும் பிரதிஷ்டை பண்ணப்பட்ட இராமலிங்க
மென்றி ஒரு சிவலிங்கமிருக்கிறது. நீ ஒரு வருஷகாலம் பக்தி பூர்வ
மாக அந்தச் சிவலிங்கத்தைத் திரிகாலங்கணிலும் பிரதட்சண நமஸ்கா
ரம் செய். அந்த லிங்கத்துக்குத் தினம்தோறும் இரண்டு பாரம் பசு
வின் செய், இரண்டுபாரம் பசுவின் பால், பதற்குத்தேன் இவைகளை
மஹாபிரேஷ்டஞ்செய்வித்து, சந்தன, அகிரு, கற்பூரங்களைச் சாத்தி, கல்
வெண்ணைபால் நீபமேற்றி, பாயசம் முதலான காணாதித ஸர்வேத்தி
யங்கள் செய்தால் ஸ்திரீ ஹத்தி, பிரமஹத்தி விவைகாரிதண்டும் அந்த
ஷனமே நகிந்துப்போய் விடுகின்றன. இராமநாதரைக்கண்ட மாத்
திரத்தில் தாதுபுருஷ ஹத்தியும், பதினாயிரம் பிரமஹத்தியும், பதினா
யிரம் அராவான தோஷ்டமும், பதினாயிரம் செரர்ணத்தேய தோஷு

மூலம், பதினாறாம் நூற்றாண்டின் காலத்திலேயும், இவர்களைச் சேர்ந்தவர்களுடைய தோற்றமும் இந்தப் பஞ்சமஹா பாதகங்களுக்குச் சமமான இத்தோஷங்களும் உடனே பஸ்மமாப்ப்போய்ச்சிதின் றன. இராமநாதசேவை மனிதர்களுக்குக் கிடைக்குமானால் கல்லை, கைய, பிரயாணக்குதலான தீர்த்தங்களில் ஸ்நானம்பண்ணுவானேன்? பாசங்கள் தான் செய்வானேன்? ஆகையால் அரசனே! உடனே புறப் பட்டு இராமசேதுவுக்குப்போய், இராமநாதரைச் சேவைசெய். தாமதம் பண்ணாதே. சிக்கிரம் புறப்படு” என்று சொல்லி முடித்தது. அது கேட்ட சிஷிகளெல்லாரும் இராஜைப்பார்த்து “ஐயா! இராமநாதரு டைய மகிமைபை பரிபாமல் நாங்கள் அக்கினிப் பிரவேசத்தைப் பிரயச்சித்தமாக விதித்தோம். இப்பொழுது அசுரீரீவாக்கு விதித்த படி நீர் இராமசேதுவுக்குப்போய்” என்று அரசனைத் துரிதப்படுத்தி றார்கள். உடனே அரசனும் தன்னுடைய சதுரங்க பலத்தையும் கூருக்கு அனுப்பிவிட்டு, ரிஷிகளை நமஸ்கரித்துக் கொஞ்ச கைணிபத்தோடும், ஐராமமான! ஸ்நானை பெடுத்துக்கொண்டும், அதிக சந்தோஷத் தோடுகூடக் கந்தமாதனம் போய்ச்சேர்ந்து, மூத்தியைக்கொடுக்கும் படியான இராமசேதுவில் ஒருவருஷந்தங்கி, எகவாரம் போஷணஞ் செய்து, கோபத்தையும் இத்திரியங்கனையுமடக்கி, மூன்று காலமும் பக்தியோடுகூட இராமநாதரைச் சேவித்து, அசுரீரீவாக்குச் சொன்ன படி, தினந்தோறும், இராட்டா நருக்கு மஹாபிஷேகஞ்செய்தித்து, தனுஷ்கோடியில் நித்தியமும் ஸ்நானஞ்செய்து, பிரதிதினமும் பிராமணர் களுக்கு அன்னம்போட்டு, இராமநாதருக்குப் பத்துப்பாரம் திரவியங் கொடுத்து ஆராதனைசெய்து வந்தான். இப்படி ஒருவருஷமான பின் இராஜனுக்குப் பாபம் நீக்கிப் பரிசுத்தமுண்டானதின் பேரில், அந்த அரசன் அதிக சந்தோஷப்பட்டு இருபாநிதியான இராமநாதரை, அந்த அரசன் ஸ்தோத்திரம் பண்ண ஆரம்பித்தான்:—

“உமாபதியாயும், ஸசானராயும், குத்திரராயிருக்கிற ராமநாதரே யுமக்கு நமஸ்காரம்! திரிபுரத்தை வெரித்தவராயும், காணகடத்தைப் பாணம்பண்ணினவராயிருக்கிற மஹாதேவா! என் பேரில் இருபைபு கர்ந்து என் பிரமஹத்தியை நீக்கி என்னைக்காத்தருளவேண்டும். ஐ! கன்னதரா! கிருபாட்சா! திரிநேத்திரா! கருணைக்கடலே! இராமநாதா! எனக்குகந்திருக்கிற ஸ்திரீஹத்தி தோஷத்தை, நீக்கி எத்தருளும். காமா! பத்தர்கள் கேட்டதை பெல்லாங்கொடுக்கும் இராமநாதா! என்னுடைய பாபத்தை பெல்லாம் நீக்கி பென்பேரில் தயவுசெய்

ந்துக்களப்பயற்றும். தூர்த்து! மலர்க்கண்டேயருக்கு அபயங்கொடுத்த
 மிருத்தியுனை ஐயித்த பரமசிவா! என்னிடத்தில் கடவுட்கு மனைத்து
 என்னைப் பரிசுத்தஞ்சூக்கும். ருத்திராட்சமாலை யணித்தவராயும், சந்தி
 தனைச் செவ்வ தரித்தவராயும், பார்வதிக்குப் பாதிசீர்த்ததைக்கொடுத்த
 தவராயுமிருக்கிற சங்கரா! உமக்கு வந்தனம். என்னை பெய்தொழு
 தும் பாபநீரின்டா தவறுகச்செய்யும். வேதோத்தமான ஆசாராணங்
 டானத்துக் கருகறுகச்செய்யும். ருசியனுடைய பண்ணுடைத்தவரா
 யும், ஸரஸ்வதியினுடைய மூக்கை அறுத்தவராயுமிருக்கிற இராமேச
 வரா! உமக்குமல்காரம், சச்சிதானந்தகொருபராயும், ஆதியந்த மற்ற
 வராயும், விருஷபதுவஜராயுமிருக்கிற உமக்கு அடிக்கடி வந்தனம்செய்
 கிறேன். என்னுடைய பரபங்குஷல்வரம் நிகத்துப்போகட்டும்" என்
 னு பக்தியோடுகூட இராமேசு நேவனை ஸ்தோத்திரம் பண்ணின
 பொழுது, அரசனுடைய முகத்திலிருந்து கறுத்த வஸ்திர முடித்தன
 யும், மிகச் சிவந்ததாயுமிருந்த பிரமஹத்தியானது வெளிப்பட்டது.
 அப்பாடி வந்த பிரமஹத்தியைப் பாரவரானவர் பரமசிவனுடைய
 உத்தரவினால் தன் குலத்தினால் அடித்துக்கொன்றான். உடனே இராம
 மாதாரனவன் ஸ்தோத்திரம் பண்ணின கீதா ராஜாணவப் பார்த்து,
 "பாண்டியராஜனே! நீ செய்த ஸ்தோத்திரத்தினால் னானுனக்குப் பிர
 ணன்னமாய்கிட்டேன். உனக்கு வந்திருத்தீஸ்தீ ஹத்தி, பிரமஹத்தி
 யாகிய இரண்டு தோஷங்களும் நீங்கிப் பரிசுத்தஞ்சூகிட்டாய். நீ முன்
 போல இராஜ்யப்பரிபாணம் செய்யலாம். எவர்கள் இந்த கேசுத்திரத்
 தில் என்னைத் துதிக்கிறார்களோ அவர்கள் செய்த பதனியிரம் பிரம
 ஹத்தி தோஷங்களையும் இதர தோஷங்களையும் நான் நாசம் பண்ணி
 விடுவதில் ஆகியே நினைவில்லை. அரசனே கேள், என்னை யாராடிக்
 கிறவர்களுக்கு மறுபிறப்பே கிடையாது. என்னுடைய சாயுஜ்யத்
 தையே அடைவார்கள். நீ செய்த இந்த ஸ்தோத்திரங்களால் யார்
 என்னைத் துதிக்கிறார்களோ அவர்களுடைய மஹாராதகக் கூட்டங்
 களை நான் நீக்கிவிடுவேன். மஹாராஜாயே! நீ செய்த பக்தியாலும்
 ஸ்தோத்ரங்களாலும் நான் திருபதி படைத்திருக்கிறபடியால்
 உனக்கு வேண்டிய வரங்களைக் கேள்" என்று சொன்ன இராம
 மாதரைப் பார்த்துக் கீதாராஜானவன் "மஹாபிரபோ! தங்களைக்
 கண்டமாத்மித்தியேயே எனக்குதார்த்தஞ்சூகிட்டேன். மிருகண்டு
 மஹாரிஷியின் பயத்தையும், துக்கத்தையும் நீக்கின உமதுபாதாசனிக்
 தங்களை நான் காண்டேன பெரியபரகதியம். எனக்கு கேதேவரங்கள்

வேண்டியதில்லை. ஆனாலும் உம்முடைய பாதாவிற்கத்தங்களில் சகல மற்ற பக்தி கிடைக்கவேண்டும். மறுபடியும் நான் தாயார் வயிற்றில் பிறக்கப்பட்டாள். என்செய்த ஸ்தோத்திரத்தைப்படிப்பவர்களுக்குச் சகல பாபங்களும் நீங்கி, உம்மைச் சேவைசெய்த பலன் கிடைக்க வேண்டும். இந்த மூன்று வரங்களை யருளிக்கவேண்டும்” என்று சொன்னான் அப்படியே ஆகட்டுமென்று அதுக்கிரகம்பண்ணி இராம நாதராவன் சிங்கத்தில் அந்தர்த்தான மடைத்துவிட்டார். இராஜன் இராமநாதரிடத்தில் அதுக்கிரகம் பெற்றுக்கொடுத்ததனுப்பிட்டோ மென்று எண்ணிக்கொண்டு தன் கைவிபத்தோடு கூடச் சந்தோஷத் தோடு புறப்பட்டிக், காட்டிலிருந்த மஹாலிஷிகளுக்குச் சமரசார மெல்லாந்து சொல்லித் தன் பட்டணம் போய்ச்சேர்ந்து, அந்த ரிஷி களால் மறுபடியும் பட்டாபிஷேகம் பண்ணப்பட்டுத் தன் 'புத்திர களத்திராடிகளோடும் மகத்திரிகளோடும் சத்துரு பவமற்று வெருள லம் இராஜ்யபரிபாலனம் பண்ணிக்கொண்டுவந்தான். பிறகு அந்திய காலத்தில் இராமநாதரைத் தியானித்துக்கொண்டு சரீரத்தைவிட்டு நீங்கி இராமநாதருடைய சாயுஜ்யத்தை யடைந்தான்.

கேளுங்கள் முன்கவரர்களே! இப்படியாக இராமநாதருடைய கவபவத்தையும், சங்கராஜனுடைய புண்ணிய சரித்திரத்தையும் சொல்லிவிட்டேன். இந்த அத்தியாயத்தைச் சிரத்தையோடு படிப்ப வரும்; கேட்பவரும், சகல டாபங்களினின்றும் முத்தர்களாகி இராம நாதருடைய சாயுஜ்யத்தை யடைவார்.

தரற்பத்தெட்டாவது அத்தியாயம்

மு ந் தி ந் து.

தாற்பத்தொன்பதாவது

இராமநாதர் ஸ்தோத்திரங்கூறின

அந்நியாயம்.

கேளுங்கள் சிஷ்யவர்களே; மஹாபுண்ணியமான இராமநாதருடைய ஸ்தோத்திராத்தியாயத்தைச் சொல்லுகிறேன். ஸ்ரீராமநாதன் பிரதிஷ்டைபண்ணின இராமநாத சிங்கத்தை ஸ்தோத்திரம் பண்ணினார். அப்படியே சிவ. கமலன், சீதை, கங்கீலிவர் முதலான வானர்கள், பிரம முதலான தேவர்கள், வசுந்தரி முதலான ரிஷிகள், இவர்களெல்லோரும் தனித்தனியே இராமநாதரைப் பத்திபுடன் ஸ்தோத்திரம் பண்ணினதைச் சொல்லுகிறேன். ஆதலால் கேளுங்கள்.

இராமர் செய்த ஸ்தோத்திரம்:—“மஹாத்மாவாயும், மஹாமாயியாயும், நுனியாயும், தன்னுடைய பாதாம்புயல்களில் பத்திசெய்திற வர்களுடைய துக்கங்களை நீக்குகிறவராயும், சர்வத்தையும் அழிக்கும்வராயும் இருக்கிற உமக்கு நமஸ்காரம். தேவாதிதேவராயும், சாட்சியாயும், லேதாந்தவேத்தியராயும், யோகிகளுக்குத்தத்துவத்தை யுபதேசித்திவ்வராயும், சதாந்த பரிபூரணராயும், உலகத்துக்கெல்லாம் நாதராயும், சம்பவாயுமிருக்கிற இராமநாதருக்கு நமஸ்காரம். பத்தர்களுடைய பயத்தைப் போக்குவதான பாதாம்புயல் துனிகளோடு கூடினவராயும், எல்லாவற்றுக்கும் நாயகராயும், சாக்ஷாந் பரமாத்மாயுமிருக்கிற உமக்கு நமஸ்காரம். ஆச்சரியகரமான விரிபத்தோடு கூடினவராயும், மஹாபாதக நாகனராயும், காலகாலராயும், காலனாயும், காலாதீதராயுமிருக்கிற உமக்கு வந்தனம். அமித்தையை நாகம் பண்ணுகிறவராயும், பாபத்தைச் சங்கரிக்கிறவராயும், சம்சார தாபத்தை யடைந்தவர்களுடைய துக்கத்தைப் போக்குகிறவராயுமிருக்கிற உமக்கு வந்தனம். என்னுடைய பிரமஹத்தியை நாகம்பண்ணினவராயும், விஷபானம் பண்ணினவராயுமிருக்கிற உமக்கு வந்தனம். பார்வதிசுதரி, கலைசலாசரி அவ்வயரி உமக்கு வந்தனம். கங்காதரி, கிருபட்சரி சகலமான ஆபத்துகளினின்றும் என்னைத் தாத்தருள் வேண்டும். பிரளயத்தை அகலிசெய்தவராயும், மன்மதனை வெயித்

தவராயுமிருக்கிற உமக்கு நான் எக்காலத்திலும், எந்தநிலைமையிலும் அடிக்கடி நமஸ்காரம் பண்ணுவேன்.”

இலட்சுமணர்செய்த ஸ்தோத்திரம்:—“திருபுரத்தை பெரித்த வராயும், பார்வதிக்குப் பிராணாதராயும், கணேசர், ஸ்கந்தர் இவர்களைப் புத்திரர்களுக்கப் பெற்றவராயும், சூரியன், சந்திரன், அக்ஷரி இவர்களை நேத்திரமாகக் கொண்டவராயும், சுபர்த்தியாயும், இராமநாதராயுமிருக்கிற உமக்கு வந்தனம், வந்தனம். இராமராயும், மார்க்கண்டேயருடையபயத்தைத் தீர்த்தவராயும், சகல பிரபஞ்ச சிருஷ்டிஸ்திதி சம்மூலாதக்கருக்குக் காரணமாயும், சிவரூபுமிருக்கிற உமக்கு நமஸ்காரம், உக்கிரராயும், பிமலராயும், மஹாதேவராயும், சகலபிரபாயும், ஸர்வக்ருராயும், ஸ்வேண்டராயும், ஸ்ரமாயும், ஸரத்தைக் கொடுக்கிற வராயுமிருக்கிற உமக்கு நமஸ்காரம். பூதகண்டராயும், பஞ்ச மஹாபாச கண்டிதத் தொலைக்கிறவிராயும், சக்கிதானந்த சொரூபராயுமிருக்கிற உமக்கு வந்தனம். ஸம்ஸார ரோகத்தை நிகர்த்தி பண்ணுகிறவரும், ஸ்தாயுக்கருக்கெல்லாம் பதியானவராயும், தன்காரர்களுக்கெல்லாம் பதியாயும், வனங்களுக்குப் பதியாயும், விசுவ சொரூபியாயும், விசுவ சாட்சியாயுமிருக்கிற உமக்கு நமஸ்காரம். சம்புலே!” என்பனவையுள்ளவசத்தால் எந்த ஜன்மமெடுத்தாலும் அகற்றாத ஜன்மத்தில் உமது பாதார கிரீடத்தில் எழுந்திருப்பதிருக்கவேண்டும். உம்முடைய கிருபையால் என்மனது அன்மர்க்கத்தில் செல்லாமல், சன்மர்க்கத்திலேயே செல்லவேண்டும். உமக்கு நமஸ்காரம், நமஸ்காரம்.”

சேனாசெய்த ஸ்தோத்திரம்:—“பரமகாரண! சங்கரா! ஹர்ஜு! பார்வதியினுடைய வந்தனாகுங்குமத்தால் விளங்குகிறவரே! பரபுருஷரிடத்தில் என் புத்தி செல்லாமல் என்னுடைய நாயகனிடத்திலேயே என் சித்தமிருக்கும்படி யதுக்கிரகம் பண்ணவேண்டும். கங்காதர! கிருபாட்சா! நிலோகதா! சங்கரா! இராமநாதா! உமக்கு நமஸ்காரம்! கருணார்த்தியே பெண்ணைக் காத்தருளவேண்டும். தேவதேவேசரி! கருணைக்கடலே! சம்சாரத்தில் பயமடைந்தவர்களுக்குச் சம்சாரபயத்தை நீக்குகிறவரே! வந்தனம்; வந்தனம்; வந்தனம். நடரா! சம்பு! ஜாதிரித்தரண மார்க்கண்டேராயனவர் உம்முடையசரணாகிர்த பக்திபண்ணின படியால் எம்பவத்தை உதரி நித்தியத்துவத்தை வடைந்தார். பிரேசா! உம்மை ஆர்வமீத்தால் எதுதான் வசவடிவராது? பரமகந்தா! கருணாத பாலா! பிரேசா! எப்பொழுதும்

க்குப் பதிலிரதாதர்பத்ததக்கொடுத்து இரட்சியும். உமக்குவந்தனம், வந்தனம்.”

அக்கிரபன் பன்னின ஸ்தோத்திரம்—“ஐம்மயிருத்தியு ஐகரக ணாயி பயத்தோடு கூடியதும், புத்திர தாரதன தேவத்திரக்கணாயி அகிலன் மோதுவிறதும், பிரமாண்டமுழதும் முழுகிக்கெற்றதமாயி சம்சாரசாகரத்தில் விழுந்து கையேற வழிதெரியாமல் அழுகி கொண்டும், ஏழையாயும், விஷயங்களாடு அஷ்டஜந்துக்கினை கண்டு பயப்பட்டுக்கொண்டும், விபாதிகளாடு மீள்களால் துன்பப்பட்டுக் கொண்டு மிருத்திர என்னை இராமனாதா! நீர் காத்தருள்வேண்டும். உமக்கு வந்தனம், வந்தனம்.”

அனுமார் செய்த ஸ்தோத்திரம்—“தேவதேவா! ஐகரகாதா! இருடாதிதியே இராமனாதா! உமக்கு வந்தனம். உம்முடைய பாதார விந்தங்களில் எனக்குச் சலனமற்ற பத்திரிருக்கவேண்டும். எவர் இல்லாமல் உலகம்விடையாதோ, எவர் இல்லாமல் உலகத்துக்கும் பிரகாச மில்லையோ, அப்பேர்ப்பட்ட சததாயும், சித்தாயு மிருத்திர இராம நாதரான உமக்கு நமஸ்காரம்.”

அவசுதன் பன்னின ஸ்தோத்திரம்—“எவருடைய பிரகாசத் தால் உலகம் விளங்குகிறதோ, எவருடைய பிரகாசமில்லாமல் உலகம் விளங்கவில்லையோ, அப்பேர்ப்பட்ட இராமனாதராயும், சம்புகாயு மிருத்திர உமக்கு நமஸ்காரம்.”

* ஜரம்பவரின் செய்த ஸ்தோத்திரம்—“எவருடைய ஆனந்தமா னது உண்மையாக ஸர்வானந்தமாப் விளங்குகிறதோ அந்தப் பிரமா னந்த சொருபராயி இராமனாதருக்கு நமஸ்காரம்.”

நீலன் பன்னின ஸ்தோத்திரம்—“எத்த வஸ்துவானது தேச கால திக்குப்பேதங்களால் வேறுபடாமல், அத்துவஸ்தமா மிருத்திர தோ அந்த வஸ்துவான இராமனாதருக்கு நமஸ்காரம்.”

நளன்செய்த ஸ்தோத்திரம்—“பிரம, விஷ்ணு, மஹேசன் மூத ளானவர்களுள்ளோரும் எவருடைய மாயையால் தோன்றினார்களோ அந்த மாயைக் குட்படாதவரான இராமனாதராயி உமக்கு நமஸ் காரம்.”

குமுதன் செய்த ஸ்தோத்திரம்—“எவருடைய சொருபத்தத யறியாமல் பிரதானத்தைக் காரணமென்று சொல்லுகிறார்களோ அந்தப் பிரதானத்துக்கும் காரணமாயிருத்திர இராமனாதா! உமக்கு நமஸ்காரம்.”

பெணன் பண்ணின ஸ்தோத்திரம்—“எவருடைய அபித்தை யானே ஐக்கிர, சொற்பன, ஸுஷுப்தி முதலான அனந்ததருஷன் டுமின்றவனே, எவருக்கு அந்த ஐக்கிரதாதி அவந்தருஷன் டெய் யானே, எவர் ஐக்கிரசொருபியோ, அப்பேர்ப்பட்ட உமக்கு நான் காரம்.

கவுன் செய்த ஸ்தோத்திரம்—“எவருடைய சொருபத்தைப் பறி யும் என தார்க்கீர்களுள்ள ஹரிசஷிகர்கள் தாரியங்களுக்கெல்லாம் பரமானுவைக் காரணமாகக் கற்பித்துக்கொள்ளுகிறார்களோ அப்பே ர்ப்பட்ட பரமானுவைக்கும் காரணபூதராய்ப், பரமாகந்த சொருப தாய்ச் சர்வசாட்சியாய் வினங்காநின்ற இராமநாதா! உம்மை ஆத்ம சொருபிவாக காள் எப்பொழுதும் வணங்குகிறேன்.”

கவாகுன் செய்த ஸ்தோத்திரம்—“அஞ்ஞானபாசத்தால் கட் டெய்குருக்கிற பகவதின் பரசமோசனம் செய்திவராயும், சந்த ராயும், விவராயும், இராமநாதராயு மிருக்கிற உம்மைச் சரணமடை கிறேன்.”

கவயன் பண்ணின ஸ்தோத்திரம்—“தன்னிடத்தில் ஆரோ பணம் பண்ணப்பட்ட ஜகத்துக்கு ஆதாரபூதராயும், சந்திரகுட ராயும், உமாபதியாயும், சங்கரமாகிற ரோகத்துக்கு ஓளத்தாயு மிருக்கிற இராமநாதா! உம்மை வணங்குகிறேன்.”

கரபன் செய்த ஸ்தோத்திரம்—“எகதபநீபாமல் அந்தக்காண த்தை ஆத்மாவென்று மூட்கள் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறார்களோ அப்பேர்ப்பட்ட ஆத்மாவாயிருக்கிற இராமநாதா உமக்கு நமஸ்காரம் பண்ணுகிறேன்.”

கந்தமாதனன் செய்த துதி—“உமாநாதராயும், கண காதராயும், திரியப்பவராயும், ஜகதீசுவரராயுமிருக்கிற இராமநாதா! என்னுடைய சமஸ்தபாபங்களும் நீக்கி என் பரிசுத்தனுவதற்காக உம்மை உபாசிக் கிறேன்.”

வணகர்கட்டக்கன் செய்த துதி—“பிரபுவே! இழிவும், உன் றுமான பேயானிகளில் ஜனித்துத், ரும்பிபானதி கரகங்களில் விழுகது, கர்மபிஷுத்ததால் மதபடிபும் னாயோனிகளில் பிறந்து இவ்விதமாகச் சங்கரத்தில் விழுகது கதிபந்து, அகநித் தவிக்கின்ற கண்ணி, தபர, கித்துவே! மறேறவவா! இராமநாதா! காத்தருளவேண்டும்.”

விநாயகர் பண்ணின ஸ்நேஹம்—“சப்புலே ஜன்மம் கஞ்சரிக்கும் வழிபற்றதாயும், கிபாதினாமித திருடர்க்கும் கிங்கத்தையும் நிறுத்ததும், ஜன்மமாதிரி புனிபோடு ஓடினதும், எவம் என்மெ பாம்போடு உடியதும், பாசியம், பெளவனம், வார்த்தம் என்கிற இருண்ட இனங்களுன்னதாயும், கோபம், பொருமை, பேராசை ஆகிய காட்டுத்திவைய யுடையதாயும், இந்திரிய சுயம்சென்மெ ருரு பர்வதங்களுன்னதாயும், ஃபம், துக்கமென்மெ மூட்கள் நிறுத்ததாயுமிருக்கிற சம்சாரமாதிரி காட்டின் சமீபில் அகப்பட்டிக் கதிரில்லாமல் தியங்கிக்கொண்டிருக்கிற எனக்கு கல்லவழி காட்டியருளும்.”

லீபிஷணன் மத்திரிகள் செய்த துதி—“வரதராயும், வரேன் யராயும், திரிணேத்திராராயும், திரிருசியாயும், போகணாஸ் தியானம் பண்ணத்தக்கவராயும், சித்தியராயுமிருக்கிற இராமநாதா! உமக்கு வந்தனம்.”

பிரமா செய்த துதி—“லோகநாதராயும், சம்புவராயும், சருவேசருமாயிருக்கிற இராமநாதா! உமக்கு நமஸ்காரம். தயவுசெய்து என்னுடைய அவித்தையை நீக்கிவிடும்.”

இத்திரன் செய்த ஸ்துதி—“இராமநாதா! ஜன்மமாதாராயும், வேதசொன்னாயுமிருக்கிற உமாதேவியைச் சக்தியாகப்பெற்றிருக்கிற உமக்கு நமஸ்காரம்.”

யாதருமரானன் செய்த ஸ்துதி—“கணேசராயும், ஸ்கந்தராயும், புத்திரர்களாகவும், கிருஷ்ணத்தை வாகனமாகவும் கொண்ட இராமநாதா! என்னுடைய அஞ்ஞானமெல்லாம் நீக்குவதற்காக உம்மை நமஸ்கரிக்கிறேன்.”

வருணன் செய்த ஸ்துதி—“மிருகண்டு புத்திரரான் மார்க்கண்டேயர் பாஸரப்புகைசெய்து மிருத்தியுவை ஒழித்தாரோ அப்படிப்பட்ட மிருத்தியுஞ்செயரான் இராமநாதா! உம்மை இரு தயத்தில தியானம் பண்ணி உபாதிக்கிறேன்.”

ருபேரன் செய்த ஸ்துதி—“நகவரராயும், கன்னமுண்டலம் னித்தவராயும், செய்பஞ்சக்குழம்புபோலச் செவ்வ நிறமுடைய வராயும் இருக்கிற இராமநாதா! உமக்கு வந்தனம்.”

சூரியன் செய்த ஸ்துதி—“திரிவம்பகா! மஹாதேவர! இராமநாதா! தட்சயாகத்தை யழித்த உமக்கு நமஸ்காரம். என்னாக் காத்ருளும்.”

சக்திரன் செய்த ஸ்துதி—“விபூதியணிக்தவராயும், கையில் சூரமேந்தினவராயும், சர்ப்பமாகு பூண்டவராயும், தயாநிதியா யும், மஹாமயானத்தில் வாசம் பண்ணுகிறவராயுமிருக்கிற இராம நாதா! உமக்கு நமஸ்காரம்.”

அக்ஷரீதேவன் துதித்தது—“இந்திராதி சகல தேவர்களா னுஞ் சேவிக்கப்பட்ட பாதாம்புபத்தை புடையவராயும், திக்கு களை வஸ்திரமாயுடையவராயும், சுத்தராயுமிருக்கிற இராமநாதா! உமக்கு நமஸ்காரம்.”

வாயுதேவன் செய்த துதி—“ஹாராயும், ஹர்சொருபராயும், புவித்தோலை வஸ்திரமாகக் கரித்தவராயுமிருக்கிற இராமநாதா! உமக்கு நமஸ்காரம்.”

பிருஹஸ்பதி செய்த துதி—“அக்ஷரார்த்துக்குச் சாட்சிபூத ராயும், பிரந்தியக்கு அத்துவைத வஸ்துவாயுமிருக்கிற இராம நாதா! உமக்கு நமஸ்காரம். என்னுடைய அஞ்ஞானத்தை நீக்கிக் காத்தருளவேண்டும்.”

சக்திரன் பண்ணின துதி—“வஞ்சர்களுக்கு எளிதிலகப்படா தவராயும், மஹா மந்திரார்த்த சொருபியாயும், துவைதமற்றவ ராயும், சம்புவாயுமிருக்கிற இராமநாதா! உமக்கு நமஸ்காரம்.”

அக்ஷரீதேவதைகள் செய்த துதி—“போகெருடைய இருதயத்தில் ஆத்மசொருபியாய் எப்பொழுதும் விளங்குகிறவ ராயும், இதர ஒளிவால் அறியப்படாதவராயுமிருக்கிற இராம நாதா! உமக்கு வந்தனம்.”

கந்தர்வர்கள் செய்த துதி—“இராமநாதா அபாரமான துக் கத்தால் நிகழ்த்த சம்சார சாக்ரத்தில் முழுநிக் டெக்கிற எங்க ளுக்கு உம்மைத்தவிர வேறு கதினிடையாது.”

கிள்ளர்கள் செய்த துதி “இராமநாதா! “விபாதிசுளாகிற புவிசுளால் பயங்கரமான சம்சாரமாதிரி சுட்டிக் உம்மைத்தவிர எங்களுக்கு வழிகாட்டுகிறவர் யார்?”

யான் செய்த துதி—“எப்பொழுதும் இத்திரிபங்கூடெந்
சத்துருக்கள் செய்தெ னுட்பம் செஞ்சமுடிவாது. தூர்ஜை! அந்த
இத்திரிபங்கூடெ னென்கூட நீர் எங்களுக்கு உதவி செய்தருளவே
ண்டும்.”

நான் செய்த துதி—“அம்பிகாபதியான இராமநாதா! அற்ப
புத்தியுள்ள நாங்கள் அசிகந்திய மலையையுடைய உம்மை ஸ்தோத்
ரிதரம்பண்ண எப்படிச் சத்தியுன்னவர்களை விருத்தக்கூடும்?”

கிம்புருஷர் செய்த துதி—“இராமநாதா! உமக்கு வந்தனம்
பண்ணுகிறோம். நானாயோனிகளில் பிறப்பதையும், எங்களு
டைய அருளுணத்தையும் நீக்கவிடவேண்டும்.”

வித்தியாதரர் செய்த துதி—“விருஷபதாவஜராயும், அம்
பிகாபதியாயும், ஸூரியசம்பந்தமற்றவராயும், மஹாத்மாவாயுமிருக்
கிற இராமநாதா! உமக்கு வந்தனம். கருணைசெய்தருளும்.”

* வசுக்கள் செய்த துதி—“இராமநாதா! பிரமதகணல்களுக்குத்தி
பதியாயும், பிரமதகணல்களால் பூஜிக்கப்பட்ட பாதாம்புயத்தை
யுடையவராயும், கங்காதாராயும், இரகசியமானவராயுமிருக்கிற
உமக்கு வந்தனம். எங்களை எப்பொழுதும் காத்தருளும்.”

* விசுவேதேவர்கள் செய்த துதி—“ஞானமொன்றையே உற்
றியிருக்கிற யோகிகளுக்கு முத்தியைக் கொடுக்கிறவராயும், ஸூர்ய
பராயும், சங்கரராயுமிருக்கிற இராமநாதா! உமக்கு நமஸ்காரம்.
எங்களைக் காத்தருளும்.”

மருத்துக்கள் செய்த துதி—“தத்துவங்களை மெல்லவந்துக்கும்
பரதத்துவமாயும், உண்மையான தத்துவமாயும், அவையப்பிரகாச
ராயும், சம்புவராயுமிருக்கிற இராமநாதா! உமக்கு நமஸ்காரம்.”

சத்தியர்கள் செய்த துதி—“தன்னைத் தவிர வேறு இல்
லாதவராயும், ஜகத்துக்குச் சத்தைக்கொடுத்தவராயும், மாயை
வை நீக்குகிறவராயுமிருக்கிற இராமநாதா! உமக்கு நமஸ்காரம்.”

தேவர்களெல்லோரும் செய்த துதி—“சக்திதானந்திசாரூ
பராயும், ஹவீத் மற்றவராயும், உபயம்பிரகாசனராயும், ஆத்ம
சொருபராயும், சூதிமந்தியாக்த வர்த்திராயும், விசுவமற்றவர
ாயும், பற்றற்றவராயும், பிரசுத்தராயும், சித்தியராயும், ஆகாசநி

பிரபஞ்சங்களுக்குச் சாட்சியுதராயும், பரமாயும், அமிர்தராயும், பிரமாதிராயும், பிரமாணங்களுக்கு வினக்கத்தைத் தருபவராயும், தோற்றம், மறைவு, குறைவு முதலிய விகாரங்களில்லாதவராயும், தன்னிடத்தில் ஆரோபணம் பண்ணப்பட்ட இந்தப் பிரபஞ்சத்துக்குச் சாட்சியாயும், விரலேபராயும், பிரமானந்தராயும், பூமாந்தராயும், சித்ஞபியாயும், மஹாத்மாவாயும், பிரமசொருபியாயும், இருக்கிற இராமநாதா! ஆத்மாநந்தத்தை யதபவிக்க விரும்புகிற நாங்கனெல்லாரும், எங்களுடைய பாபபரிசுத்திக்காக உம்மைச் சதா சித்தத்தில் தியானிக்கிறோம். கருணைக்கடலான இராமநாதா! உம்மை வணங்குகிறோம், எங்களைக் காத்தருளும். நுத்திர சொருபியாயும், சம்சார அக்கத்தை நாசம் பண்ணுகிறவராயும், தன்னுடைய மாயையாலே பிரம விஷ்ணுவாதி சொருபிபதங்களை படைத்தவராயுமிருக்கிற இராமநாதா! உமக்கு வந்தனம், வந்தனம்."

அகஸ்தியர் செய்த துதி—"ஆதிதேவா! மஹாதேவா! விசுவோவரா! சிவா! அஸ்யயா! அம்பிகாநாதா! கிருஷ்ணபதவதா! சந்திரசேகர! இராமநாதா! கிருஷ்ணபகூர்ந்து நான் செய்த அபராதங்களைப்பெல்லாம் பொறுத்தருளும். புத்திராதிகளிடத்திலுள்ள எனதென்கிற அகங்காரத்தையும், நான் என்கிற அகங்காரத்தையும் நீக்கியருளும்."

சுதேகூணர் செய்த துதி—"சேஷத்திரங்கன், இரத்தினுதி தனங்கன், வஸ்திரங்கன், பசுக்கன், புத்திரமித்திரகனத்திராதிகன் இவைகளெல்லாம் ஆபத்துக்குடவாதவைகள். ஆகையால் இராமநாதா! இவைகளிடத்தில் எனக்கு விரக்தியுண்டாகும்படி கிருஷ்ண செய்தருள வேண்டும்."

விசுவாயித்திரர்—"இராமநாதா! சசுவரனுமிய உம்மிடத்தில் மணிதனுக்குப் பத்தியில்லாமல்போனால், அவன் குருமுகமாய்க்கேட்ட சாஸ்திரங்களும், அத்தியனம்பண்ணின நூல்களும் வேதங்களும் பலன் தராமல் விணுப்போகின்றன."

கடலவர் செய்த துதி—"இராமநாதா! உம்மை நமஸ்கரிப்பவர்கள் செய்த தானங்களும், பாகங்களும், விரதங்களும், தபசுகளும், உலகாதி தீர்த்தங்கானங்களும் 'நின்' என்பதற்குச் சந்தேகமேயில்லை."

வெட்டிச் செய்த துதி—“இராமநாதா! ஒருமணிதன்னை ரமான எல்லாப் பாபங்களையும் செய்திருந்தபோதிலும் அவனுக்கைப் பத்தியோடு வணங்கினோபாலும் அவனுடைய பாபங்களைல்லாம் ஸ்ரீயசிக்கண்ட இருட்டைப்போல கிடைப்போய் விடுகின்றன.”

அத்திரி செய்த துதி—“இராமநாதா! மணிதன் சகலவிய உம்மை ஒருபொழுதாவது தரிசித்து, வ்யரிசித்து, நமஸ்ஸரித்தால் அவன் மறுஜென்மமடைவாமல் உமது அத்துவைத சொருபத் தைவடைகிறான்.”

அக்கிரஸ் செய்த துதி—“இராமநாதா! ஒருமணிதன் உம்மிடம் வந்து உம்மை நமஸ்காரம் பண்ணும்பொழுது தன்னுடைய பந்துக்களை நினைத்துக்கொண்டால் அந்தப் பந்துக்களும் சகல பாபங்களும் நீங்கிக் சூராயே துவார்களுள்ளால் கமஸ்காரம் பண்ணினவன் இருதார்த்தனாவான் என்பதிலாச்சரியமென்ன விருக்கிறது?”

கௌதமர் செய்த துதி—“உத்தமமாயும், சோகமொழிப்பதாயுமிருக்கிற உம்முடைய பாதாசரித்ததைப் பழிக்கிறவர்களை பெவர்கல், வணங்குகிறோர்களே அவர்கள் கூட்டம் நன்னியர்களைப் பிடுகிறார்கள். இராமநாதா! இது இரகசியமானது.”

சதாநந்தர் செய்த துதி—“இராமநாதா! வேதாந்த இரகசியங்களை யறிந்தவர்களாயும் முழுட்சுக்களாயுமிருக்கிறவர்கள் அறிந்து கொள்ளவேண்டியது என்னவென்றால் சகல சாஸ்திரங்களையும் கிட்டுகிட்டு உம்மைப் பஜிப்பது ஒன்றையே கூகக்கொள்ளவேண்டுமென்பதே.”

பிருகு செய்த ஸ்தோத்திரம்—“இராமநாதா! உம்முடைய இரண்டு பாதகமலங்களையும் தியானம்பண்ணிப் பாபங்களையுதறி விட்ட மணிதன் பயரதமாயும், சத்தாயும், கலசொருபமாயும், அத்துவைதமாயும், சுயம்பிரகாசமாயும், மாயாபகிதமாயும், சித்தனசொருபாயுமிருக்கிற உம்மை யடைகிறான்.”

குஞ்சர் செய்த ஸ்தோத்திரம்—“இராமநாதா! இரசத்தைக் கிரகித்தே எந்த மணிதன் தான் போகமோட்சங்களைக் கொடுக்கிறதா

ஆய், ரெனாவாதி ஏகங்களைப் போக்குகிறதாழிக்குத்த உமது பாதார விந்த சேவைவைச் செய்வமாட்டான்.”

காவியப் செய்த ஸ்துதி—“இராமநாதா ! உம்முடைய பாத சேவை பண்ணுகிறவர்கள் கிரதமனுஷ்யப்பானேன் ? தபகபுரிவா னேன் ? யாகங்கள் செய்வானேன் ? வேதமோதுவானேன் ? காண் திரம் படிப்பானேன் ? ஐயம் செய்வானேன் ? ஆகாசத்திற்குத்து வந்த கங்கையில் ஸ்நானம் பண்ணுவானேன் ?”

ஆங்கிரஸ் செய்த ஸ்தோத்திரம்—“இராமநாதா ! சம்போ ! என்னுடைய மரணகாலத்தில் நீர் பார்வதி சமேதராய் வந்து சேராத மோகங்களைப் போக்குகிறதும், ஞானானந்த சொரூபமாயிருக்கிற உமது பாதாரவிந்தத்தை நானுடையபடி அணுகிவரகம் பண்ணவேண்டும்.”

கேளுங்கள் முனிசுவரர்களே ! இப்படிபாச இராமாதிகளால் துதிக்கப்பட்ட ஸ்ரீ ராமநாதராவர், “ஜானகி கார்த்தனான இராபா ! இலட்சுமண ! ஜானகி ! சுத்தி ! பன் முதலான வானரேசர்களே ! பிர மாதி தேவர்களே ! அகஸ்தியாதி ரிஷிசுவரர்களே ! நீங்கள் எல்லா ரும் நான் சொல்லுவதைக் கவனமாய்க் கேளுங்கள். நீங்களெல்லா ரும் அன்போடு செய்த ஸ்தோத்திரங்களைப் படிப்பவரும், கேட்ட வரும், பிறர் கேட்கும்படி சொல்லுகிறவர்களும், எங்குள் ஆர்ச்சனை பண்ணினபலனையும், இராமதனுஷ்கோடியில் ஸ்நானம் பண்ணின புண்ணிய பலனையும், இராமசேதுவில் ஒருவருஷம் வாசம் பண்ணு கிறதா லுண்டாகும் பலனையும், கந்தமாதன பருவத்தின் கவிவிரும் கிற ஸர்வ தீர்த்தங்களிலும் ஸ்நானம் பண்ணின பலனையும் அடை ந்து, ஜன்மதுக்கம், ஜராதுக்கம், மரணதுக்கமென்ற மூவகைத்துக் களையும் ஒழித்து, என்னுடைய சாயுஜ்யத்தை யடைவார்களென்ப தில் ஐயமேயில்லை, ஐயமேயில்லை.” என்று சொல்லியருளினார்.

தற்பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்

மு த ி த் து.

ஜம் ப த ர வ து
ஸேதுமாதவன் இராமசேதுலில் வந்த
கதை உரைத்த
வுத்தியாயம்.

பிராமீணுத்தமர்களை ! பாபநாபமாயும், புண்ணியமாயுமிருந்
 திற வேலுமாதவன் வைபவத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள்.

பூர்வகாலத்தில் சந்திரவம்சத்தில் பிறந்த புண்ணியநீதி என்னிற
 அரசன் ஆலாபிமநாதர் கிளங்கென்கொண்டிருக்கிற மதுராபுரியை
 யாண்டு வருகையில், ஒருநாள் இராமசேதுவில் ஸ்ரீராம பண்ணை
 வேண்டிமென்றி எண்ணக்கொண்டு, தன் புத்திரனை மதுராபுரியை
 ப்பரிபாலிக்க சிபமித்துவிட்டுத், தன்னுடைய பத்தினியை யழைத்
 துக்கொண்டு, சதுரங்க பல சேனைகளோடு இராமசேது வந்துசேர்
 ந்து; தனுஷ்கோடியிலும், கந்தமானத்திலுள்ள வேறு பல நிர்ந்தவ்
 ளினிலும் சங்கற்ப பூர்வமாக ஸ்ரீராம பண்ணிப் பத்தியோடு இராம
 நாதரை யாராதித்து, வெருகாலம் இராமேசுவரத்தில் சுகமாய் வசித்
 துக்கொண்டிருந்தான். அப்படி இருக்கையில் ஒருநாள் கிஷ்குணவுக்
 குப் பிரியமான ஒரு யாகத்தைச் செய்து, யாகமுடிவில் பத்தினி யரி
 வாரம் சந்தையித் தனுஷ்கோடியில் அவபிருதஸ்ரீராமம் செய்து
 முடித்து, இராமநாதரைத் தரிசனம் பண்ணிக்கொண்டு தன் வீடு
 போய்ச் சுகமாய் வசித்துக்கொண்டிருந்தான்.

இப்படி யரசன் வசித்துவரும் நாளில் ஒருநாள், வைகுண்ட
 த்தில் மஹாலட்சுமிக்கும், மஹாகிஷ்ணுவுக்கும் இவ்வரசனுடைய
 பத்தியைப்பற்றி கிளையாட்டாக கிவாதமுண்டாக, மஹாலட்சுமிபா
 னவன் பந்தயம் போட்டுக்கொண்டு, மஹாகிஷ்ணுவின் உத்தரவு
 பெற்று, அரசனுடைய பத்தியைப் பரிசோதிக்கும் பொருட்டு,
 எட்டு வயது பெண்வடிவங்கொண்டு வைகுண்டத்தைவிட்டுக் கந்த்
 மாதனத்திலிருக்கிற தனுஷ்கோடியில் வந்து நின்றாள். அந்தச் சமை
 யத்தில் புண்ணியநீதி ராஜா தனுஷ்கோடியில் தன் பத்தினியோடும்,
 பரிவாரத்தோடும்சிபமமாகஸ்ரீராமம்பண்ணித் துலாபுருஷநாள் முத
 லான எல்லாத் தானங்களையும் செய்து, விட்டுக்குத் திரும்பிப்போன
 ஆயத்தமாக இருந்தான். அப்பொழுது அதிருப செளந்தரியமுள்ள

வனாயும், கொல்குவப் பழம்போலச் செவந்த உதட்டை உடையவனாயும், சிறுத்த இடுப்பையுடையவனாயும், அழகிய கண்ணியுடையவனாயும், அழாமல் சிரித்தழுக்குமடையவனாயுமிருந்த 'விட்டு வயதுள்ள ஒரு கன்னிகையைக் கண்டு, "குழந்தாய்! நீ யார்? பாருடைய கன்னிகை? நீ பெய்கேயிருந்து வந்தாய்? எதற்காக வந்தாய்?" என்று வினயினான். உற்பலம்போலக் கண்ணியுடைய அந்தப்பெண் "மஹாராஜனே! எனக்குத் தாய்தந்தையார்கள் இடையாது; பந்துக் களுமில்லை. என் அநாதை; உமக்கு என் புத்திரியாவி உமது 'விட்டிலேயே வசிக்கப் பிரியமுடையவனாக இருக்கிறேன். என்னைப் பலாத்காரம் பண்ணுகிறெவனைத் தண்டிக்கிறேனென்று வாக்குக்கொடுத்திரானால் உம்மைத் தகராபுராராகப் பாலித்து உமது விட்டில் வாசம் பண்ணுவதற்கு ஆக்ஷேபினை யில்லை" என்று உத்தரவு சொன்னாள். அது கேட்ட குணநிதியான அந்த அரசன் "நீ சொன்னபடியே செய்கிறேன். எனக்குப் புத்திரியில்லை. ஒரே புத்திரனிருக்கிறான். நீ என் விட்டிக்கு வந்து அந்தப்புரத்தில் வசித்துக்கொண்டிரு. என் பாரியையும் உன்னைப் புத்திரிபோலப் பாலித்து நடத்துவான். நீ யார்பேரில் விருப்பம் வைக்கெனையோ அவனுக்கு விவாகஞ்செய்து கொடுக்கிறேன்." என்று சொன்னதின்பேரில் அந்தப்பெண்ணுமப்படியே கல்லதென்று அரசனோடு கடவிடுபோய்ச் சேர்ந்தாள். இராஜனும் தன் பாரியையான வந்தியாவனி என்பவளைப் பார்த்துப், "பிராணநாயகி! நமக்கு ஒரு கன்னிகை யில்லாமலிருக்கிறது, ஆகையால் இந்த அழகான பெண்ணை நீ வளர்த்து, இதர புருஷர்களாலிர்தப் பெண்ணுக்குத் துன்பமுண்டாகாதபடி இரட்சித்துக்கொண்டுவா" என்று சொல்லி அந்தப் பெண்ணை யவளிட மொப்புவித்தான். வந்தியாவனி அப்படியே பாசப்பிடுமென்று அந்தப்பெண்ணைக் கைப்பிடித்தழைத்துக்கொண்டிடுவாய் அந்தப்புரத்தில் வைத்துக்கொண்டான். அந்தக் கன்னிகையும் அரசனும் தன் பெண்போலப் போஷித்து வளர்த்துத் சேராட்டப்பட்டுச் சுகமாய் வாழ்ந்து வந்தாள். அந்தச்சமையத்தில் ஐக்கர தராளமநா விஷ்ணுவானவர்களுடவாகனத்திலேறிக்கொண்டு, இலட்சமிதேவியைத் தேடிப்பொருட்டு, கைகுண்டத்தை விட்டுப்பறப்பட்டு, ஆகாசமார்க்கத்தைக் கடந்து, பலதேசங்களிலுஞ் சுற்றித்திரிந்தும் இலட்சமியைக் காணாமல் கடைசியாகக் கந்தமாதனம் வந்து, அங்கே நாலாபுறத்திலும் தேடித்திரிந்து கொண்டிருக்கையில், அரசன் விட்டில் வளர்ந்துவந்த அந்தப்பெண்ணும், அரசன்

மனைபை பறித்த பூஞ்சேரலையில் புஷ்பம் பறிக்கும்படி சகிசனோடு வந்து, அங்கே பூங்கொய்து கொண்டிருந்தான். அந்த வேளையில், ஊர்வாங்கமும் விழுதி உத்தானனஞ்செய்துகொண்டு, நெற்றியில் திரி புண்டரம் விளங்க, ருத்திரரட்சமாலை பணிந்து, கௌரமங்களை ஐயித் துக்கொண்டு வலது கையில் பறித்திரம் தரித்துத், தோலில் உத்தரீ யம் அணிந்து, கங்காஜலக்காவடி தாங்கிக், காசிபாத்திரை போய்வந்த பிராமணனைப்போல வேஷந்தரித்து, மஹாபரிசுத்தரா பெயரில் வந்து நின்ற மஹாவிஷ்ணுவைக்கண்டு புஷ்பங்கொய்து கொண்டிருந்த அந்தப்பெண் நிகழ்விட்டு நின்றான். அந்தப் பிராமணன் காதுக் கிணியமையாகப் பேசின அழகான பெண்ணைப் பலாத்காரமாகப் பிடித்திழுக்க, அவளும் சகிமாரளும் கூச்சலிட்டழுதார்கள். அழுதாசு சத்தங்கேட்டுச். சகையிலிருந்த புண்ணியந்தி யரசன் சில சேவரோடு தோட்டத்தை நோக்கி யோடிவந்து, “பெண்களா! நீங்களேன் அழுதுகொண்டீர்? உங்களைப் பலாத்காரம் பண்ணினவன் யார்?” என்று கேட்டான். அந்தப்பெண் பயந்தொண்டு, மனம்நொந்து, கண்ணீர்பெருசு “அப்பா! இந்த மரத்தடியில் பயில்லாமதுட்ட ஊர்ந்திருக்கிற பிராமணன் தான் என் கையைப் பிடித்திழுத்தான்” என்று சொல்பதோடு சொன்னான். அதுகேட்ட குணநிதியான் புண்ணியந்திரான் அந்தப் பிராமணனுடைய பலத்தை யறிவாமல் அவனைக்கொப்பிடியாகப் பிடித்து, இராமநாதர் கோயிலுக்குக்கொண்டு போய்ச் சிஷித்தாக், காலில் விலங்கிடும், கயிற்றால் கட்டி மண்டபத்தில் கொண்டுபோய்ச் சிறையாக வைத்துவிட்டுத், தன் பெண்ணைச் சமாதானப்படுத்தி, அந்தப்புரத்துக் கணப்பிவிட்டுத், தானும் தன்னுடைய அழகான அரண்மனை போய்ச்சேர்ந்தான். அன்றிரவு அரசன் துங்கிம்கொண்டிருக்கும்பொழுது அவனுடை சொற்பனத்தில் அந்தப் பிராமணன் சங்குசக்கர கதாதாரியாயும், தாமரைமலை, தானசிமலை, கௌத்துபமணி, யிவைகளை மார்பிலணிந்தவராயும், பிதாம்பரமணிந்தவராயும், நீலமேக சாமனராயும், கருடாருடராயும், அழகிய பற்களையுடையவராயும், சிரித்தமுகமுடையவராயும், மகர குண்டலங்களைக் காதிலணிந்தவராயும், விஷுவக்ஷேஸ் முதலான கிண்கரர்கள் சேவிக்க, காரதா திமுனிவர்கள் துதிக்க, ஆதிசேஷசயனத்தில் பன்னிகொண்டிருக்கிற பூமஹாவிஷ்ணு சொருபமாயும், அவருடைய திருமார்பில் துத்துக்கருண்ட அனகத்தைபும் உயர்ந்த ஸ்தனங்களை யும், சொர்ணத் தாமஸ்தாமலைபால கட்டிய கூந்தலையும், திவ்யாபர

வீரமணியும், முத்துமாலையையும், விலைபெற்ற இரத்தினமிழைத்த புலாக்கையும், தங்கக்காடாமாலையையும், மேகலையையும், பாதசரத்தை யும், பிதாம்பரத்தை யு முடைவளாய்; மலர்ந்த பத்மாசனத்தின் மே லே வைத்தே தாமரைமலரை யேந்திக்கொண்டு, திங்குபாரினான் நீர் சொரிய, இலட்சுமி சொருபமாகலிற்றிருந்த தன்பெண்ணையும்கண்டு உடனே படுக்கையை விட்டெழுந்திருந்து அந்தப்புரத்துக்குப்போ ய்த தன் பெண்ணைத்தான் சொற்பனத்தில் கண்டபடியே விருத்தப் பார்த்துச், ஸ்ரீயோதயமானவுடன் தன் பெண்ணை யழைத்துக்கொ ண்டு, இராமநாதர் கோவிலிலிருந்த மண்டபத்துக்குப்போய், அந்தப் பிராமணியும் தான் சொற்பனத்தில் பார்த்தபடி வனமானாதி அலங்காரமுடைய விஷ்ணு சொருபமாகப் பார்த்து, அவரை விஷ் ணுவென்று அறிந்து னுதிருக ஆரம்பித்தான்:—“கமலாகாதர்! கருட த்துவாதா! சாரங்கபாணி! புண்டரீகாட்சா! சக்ரேபாணி! பூர்பதி! உமக்கு வந்தனம். என்டோரில் தயவுகூர்ந்து தான் செய்த குற்றத் தைப்பொறுத்துக்கூர்ந்தருளும். கௌஸ்துபம்மணிந்தவராயும், பூர்வத் தமென்னும் மதுவாயுடையவராயும், பிரமாணவப்பிண்டியாகவுடை யவராயும், அகரக்கட்டங்களைச் சமஸ்தாரம் பண்ணுகிறவராயும், எல்லாவுகைகளும் வசிக்கும்படியான நாபிகமலத்தை யுடையவ ராயும், மதுகைவலவென்ற அகரங்கையும், இராவணனையும் சங் கரித்தவராயும், பிரகலாதனைக்காதவராயும், பூதேவக்குப்பதி யாயும், நிற்குனராயும், அப்பிரமேயராயும், புத்திராட்சியராயும், பூரிவாசராயும், ஜகத்தை இரட்சிக்கிறவராயும், பரமாதவாயும், நாராயணராயும், மிருஷ்ணராயும், மதுகுதவராயுமிருக்கிற உமக்கு நமஸ்காரம். தாமரைபோன்ற கண்ணையுடையவராயும், தாமரை மலரைக்கைகளிலேத்தின இலட்சுமிக்குப் பதியாயும், தாமரைபோன் திருக்கிற திருவடிவையுடையவராயும், தாமரைமாலையை வணிந் தவராயுமிருக்கிற ஜகந்தாதா! கருணாபுர்த்தியே! உமக்கு அடிக்கடி நமஸ்காரம் பண்ணுகிறேன். மதுகுதகு! நானும்மை விலக்குபுட் டிப் பாசத்தால் கட்டி வருத்தின குற்றத்தைப் பொறுத்தாக் கொள்ளும். உமக்கு அபராதம் பண்ணின மூர்த்தியர்களைக் கை வரையும் உமது ராவுஜயங்கொடுத்துக் காப்பாற்றியிருக்கிறபடியால், நான்செய்த அபராதத்தையும் பொறுத்துக்கொள்ளும்.” என்று வந்தோத்திரம்பண்ணியபின் சர்வலோக ஜகனியாகிய இலட்சுமி வயஸ்வதேவதீபம்செய்ய ஆரம்பித்தான்:—“ஜகன்மாதா! விஷ்ணு

வின் கைநீண்டலத்தில் வாம்பண்ணுவதெவனே! சமுத்திரத்தில் பிர
த்தவனே! மஹாலட்சுமீ! உன்னை கமஸ்கரிக்கிறேன். புஷ்பகொ
ருபியாயும், கித்திகொருபியாயும், க்ஷயதாசொருபியாயும், க்ஷயாநா
சொருபியாயும், சந்தியாசொருபியாயும், பிரீடாசொருபியாயும்,
மாதுர்சொருபியாயும், ஜகவரீபசொருபியாயும், சந்தாசொருபியா
யும், மேதாசொருபியாயும், ஸாஸ்வதிசொருபியாயிருக்கிற உன்னை
கமஸ்கரிக்கிறேன். பக்ஞகித்யாசொருபியாயும், மஹாவித்யாசொரு
பியாயும், குறையகித்யா சொருபியாயும், ஆத்மவித்தியாசொருபி
யும், மூன்றுவேத சொருபியாயும், ஜகன்மாதவாயும், கருத்தை இர
ட்டிக்கிறவனாயும், கமஸ்த பிராணிகளுக்கும் முத்திரைப் பதித்தெழு
ளாயும், சகவரீயாயிருக்கிற தேவி! உனக்கு வந்தனம். கிரு
ஷ்ட ஸீததி ஸம்ஸாரமென்பிற முத்தொழிலைச் செய்வதெவனா
யும், பிரமதேவனுக்குத் தாயாராயிருக்கிற மஹேசுவரீ! உன
க்கு அடிக்கடி நமஸ்கரணம் பண்ணுகிறேன். என்னைக்காத்தருள
வேண்டும்” என்று மீதாஸட்சுமிகைய ஸ்தோத்திரம் பண்ணினான்.
பிறகு மஹாவிஷ்ணுவைப் பார்த்துச், “கலாயீ! நான் அஞ்ஞா
னதநிலை உமது காலில் விலங்குபோட்டு உமக்கும் பண்ணின
துரோகத்தை நீர் பொறுத்தருளவேண்டும். உலகம்எல்லாம்
சூழ்க்கைகளாகவும், நீர் உலகங்களுக்கெல்லாம் தந்தையாகயிருக்
கிறபடியால், பிள்ளைகள் செய்த குற்றத்தைப் பொறுத்தவுடனா
ளளவேண்டிவது நியாயந்தானே. அபராதம்பண்ணின கைத்தீய
ரைம்கூடச் சாபுறுப்பவர்கொடுத்துக் காத்திரே! நான்செய்த அப
ராதத்தைப் பொறுக்கப்படாதா? உம்மைக்கொல்ல வந்த பூதனை
கையக்கூட உம்முடைய பாநாரகித்தஞ் சேர்த்திரே! கலாயீ!
கருணைக்கடலே! இலட்சுமீகார்தா! கேசவா! என்பேரில் கிரு
பாதிருஷ்டகலைத்து என்னைக் காத்தருளவேண்டும்” என்று பிரச
ர்த்தித்தான். அப்பொழுது சூரி மஹாவிஷ்ணுவானவர் புண்ணிய
கிதி ராஜனைப்பார்த்து “ராஜனே! நீர் என்னைக் கட்டினீரெயெ
ன்று நீர் பவப்படவேண்டாம்; நான் பத்தர்கெனல்லாருக்கும் வடு
பளுவ இருக்கிறேன் என்பதை உமக்குத் தெரிவித்தேன். அரச
னே! எனக்குப் பிரியமான வாகத்தைச் செய்தபடியால் நீர்
எனக்கும் பத்தனூப்பிடீமர். ஆகையால் உமக்கு நான் வசியப்ப
ட்டு உம்முடைய பத்திராசத்தால் கட்டுண்டேன். சத்தருளசனா!
பத்தர்கள் பண்ணின அபராதங்களை எல்லாம் பொறுத்துக் கொ

விவது வழக்கம். உம்முடைய பத்தியைச் சோதிப்பதற்காகவே என்னுடைய பாரியையான இலட்சுமிபை உம்மிட மதுப்பினேன். அவளை நீர் அன்போடு பரிபாலனம்பண்ணி வந்தீர். ஆகையால் உம் மிடத்தில் நான் பிரியமுள்ளவனாயிருக்கிறேன். எனக்கு வேறு காத இந்த இலட்சுமிபினிடத்தில் பத்தியுடையவன் என் பத்தன்; உலகத்திலிவனாத் துவேஷிக்கிறவன் எனக்குத் துவேஷி. இது நிச்சயம். நீ யிவ்வாறு பத்திபோடு பூஷணபண்ணினது என்னைப்பூஷண பண்ணினதாலும். ஏனென்றால் இவளுக்கும் எனக்கும் பேதற் கிடையாது. ஆகையால் அரசனே நீரெனக்கு அபராஹம் பண்ண கில்லை. நீர் என் பத்தினிக்கு வாக்குக்கொடுத்திருந்த வாக்குத் தத்தத்தத்தை நிறைவேற்றும்படி பெண்ணைக்கட்டி விலங் கிட்டு, இலட்சுமிபைக் காப்பாற்றாற்றினபடியால் உம்மிடத்தில் நான் பிரியமாயிருக்கிறேன். நீர் என்னைக் கட்டினதற்காக மன ஸ்தாபப் படவேண்டாம். இலட்சுமியானவன் 'உம்முடைய புத்தி ரிவென்பதில் சுத்தேகமே கிடையாது' என்று சமாதானப்படு த்தினார். இலட்சுமியும், 'மஹாராஜாவே நீர் உமதுவிட்டில் என்னைவையத்துக் காப்பாற்றினபடியால் உம்மிடத்தில் நான் பிர சன்னியாயப்பிட்டேன். உம்முடைய பத்தியைச் சோதிப்பதற்காக நான் விஷ்ணுவோடு விளையாட்டுக் கலகம் பண்ணிக்கொண்டு இங்கே வந்தேன். நீர் பண்ணின யாகத்தாலும், பத்தியாலும் நரங்கனிருவரும் திருப்தியடைந்துவிட்டோம். எங்களுடைய கிரு ஸபயினால் உமக்கு எப்பொழுதும் நுகழும், சமஸ்த பூமண்டலா திபத்தியமும், எம்மளுடைய பாதகமலத்தில் அரசஞ்சலமான பத் தியும், தேகாந்தத்தில் புனர் ஜனனமில்லாத என்னுடைய சரபு ன்ய ருத்தியும் உமக்குண்டாகக் கடவது. அரசனேயுமக்கு ஒரு பொழுதும் பரிபத்தில் புத்திரெல்லாமல், புண்ணியத்திலும் விஷ் ணுபத்தியிலும் புத்திரெல்லக்கடவது' என்று சொல்லி விஷ் ணுவினுடைய வசுஷ்வதலம்பேரய்விட்டான். உடனே மஹாவிஷ் ணுவும் மஹாராஜாவைப்பார்த்து, 'அரசனே நீர் என்னை விலங்கி ட்டுக் கட்டினவத்தமாதிரியாகவே நான் சேதுமாதவென்கிற பெயரோடுங்கூட இங்கே வாசம் பண்ணுகிறேன். நான்கட்டினை த்த சேதுவைக் காக்கிறதற்காகவும், பூதப்பிரேதப்பிசாசாதி உபத் திரவங்களை நீக்குகிறதற்காகவும், எல்லாருடைய இஷ்டங்களையும் பூர்த்திசெய்வதற்காகவும், சகல பாபங்களையும் ஒழிப்பதற்காகவும்,

என், பிரமதேவன், இராமகாதாரென்றிற் சிலன், இந்திராதி திக்
 ரூப்பவர்கள், எல்லாரும் வசிக்கிறோம். உன்னால் விலங்கிடப்பட்ட
 'என்றித் தரிசிக்கிறவர்களைல்லோரும் சர்வாபிஷ்டங்களாயும், என்
 னுடைய சாயுஜ்யத்தையடைவார்கள், அரசனே! இந்தப்புண்ணி
 யகதைபைப் படிக்கிறவர்கள் தாரித்திரத்தை யடைவவேமாட்டார்
 கள். சகலஐசுவரியத்தையுமடைவார்கள். நீர்பண்ணின என்னுடைய
 ித்தோத்திரத்தையும், இலட்சுமிஸ்தோத்திரத்தையும், படிப்பவரும்
 கேட்பவரும், எழுதினவர்களும் வைகுண்டத்தை விட்டுத் திரும்பி
 வரவேமாட்டார்கள்' என்று சொல்லித் தன்னுடைய பூரணரூபத்
 தோடு அங்கேயே வாசமாயிருந்துவிட்டார். உடனே புண்ணியநி
 ராகுணம், சேதுமாதவரூபியான கிஷ்ணுவைப் பத்தியோடு பிரதத்
 திணை சீமஸ்காரஞ்செப்து, மஹாபூதஜபண்ணி, இராமகாதையும
 சேவித்துக்கொண்டு தன்னரண்மனை போய்க் சேர்ந்தான். மதுராபுரி
 யில் தன் புத்திரனுக்குப் பட்டாபிலேகஞ் செய்கித்துத் தான் அந்த
 உத்தமமான இராமேஸ்வரத்தில் தன்பத்தினியோடு ஆயுசுபரியக்தம்
 வசித்துத் தேவார்த்தத்தில் கிஷ்ணு சாயுஜ்ய மடைந்தான். பதிகிரதா
 கிரோமணியான கித்தியாவளி என்றிற் அலனுடைய புத்தினியும்
 அதுமரணம் பண்ணி சத்தியபடைந்தான்.

கேளுங்கள் பிராமணேந்தமர்களே! சேதுமாதவனைச் சேவித்
 திறவர்கள் கைகாசத்தைவிட்டுத் திரும்பிவரமாட்டார்கள், இந்தச்
 சேதுமாதவனைச் சேவிக்காதவர்களுக்கு இராமகாதர் சேவை பிலினை
 யளிக்கார். கங்கைக்குப் போகவேண்டுமென்று சேதுமாதவன் சன்
 லிதியில் சங்கற்பம் பண்ணிக்கொண்டு, கங்கைக்குப் புறப்பட்டுப்
 போனால் கங்காவாத்திரையானது சபலமாகும். பிராமணர்களே, இந்
 தப்படியாகச் சேதுமாதவன் வைபவத்தை யுங்களுக் கெடுத்துச்
 சொல்லிவிட்டேன். இந்த அத்தியாயத்தைப் படிப்பவரும், கேட்
 பவரும் வைகுண்டத்தை படைவார்கள்.

ஐம்பதாவது அத்தியாயம்

மு ந் தி த் து.

ஐப்பத்தொன்றுவது

ஸேது யாத்திரை செய்யும் முறையும்

ஸ்தானவிதியும் கூறின

அந்திராயம்.

பிராயணத்தொருவரே ! இப்பொழுது ஸேதுயாத்திரைசெய்யும் முறையை உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள். இதைக் கேட்ட மாதிரத்தில் மனிதர்கள் பாபங்களினின்றும் விடுபடுகிறார்கள்.

ஸேதுயாத்திரையோய் ஸ்ரீராமாதருடையவும், ஸ்ரீராவணனுடையவும் பித்தியைப்பெற விருப்பமுடையவர்களுக்கும் பண்ணி பாசமனஞ் செய்து, நித்தியசுருமங்களை முடித்து, வேதப்பிராமணர்களைச் சக்தியுள்ளபடி போதனைஞ்செய்கித்துச் சரீரமுழுவதும் கிருதி உத்தானஞ்செய்து, நெற்றியில் திரிபுண்டரமாகத் தரித்து, அல்லது கோபிரத்தனத்தை நெற்றியில் ஊர்த்துலாபுண்டரமாக வணிந்து, கழுத்தில் ருத்திராட்சமாலை பூண்டு, பவித்திரத்தை கிரஸில் போட்டுக்கொண்டு, ஸேது யாத்திரை பண்ணப்போகிறேனென்று புக்தியுடன் சங்கற்பம் பண்ணி, பஞ்சாட்சரத்தையாவது, அஷ்டாட்சரத்தையாவது, இராமமந்திரத்தையாவது ஜபித்துக்கொண்டு, மெளனமாய் விட்டடைவிட்டுப் புறப்படவேண்டும். போகும்போது காசில் பாதரட்சையும், தலைக்குக் குடையுமில்லாமல், பாதசாரியாய் நடந்து போகவேண்டும். வகவாரம் அவிசமட்டும் புஜித்து, கோபத்தை யடக்கி, இந்திரியங்களை ஜபித்துத், தாம்பூலந்தரித்தல், எண்ணெய்தேய்த்துக்கொள்ளுதல், ஸ்திரீ சங்கமம் முதலியவற்றை ஒழித்து, செனசாதியாசாரமுடையவனாய், முக்காலமும் காயத்திரி யோபாசனை செய்து, இராமனைத் தியானம் பண்ணிக்கொண்டும், ஸேதுபுராணத்தையாவது, இராமாயணத்தையாவது, அல்லது ஸேது புராணங்களை யாவது பாராயணஞ் செய்துகொண்டும், விண்பேசுப்பேசாமல், பிரதிக்கிரகம் வாக்ஷாமல், சக்தியுள்ளமட்டில் சிவகிஷ்ணுவாதி தேவர்களைப் பூஜை செய்துகொண்டும், ஸவந்தேவம் முதலிய பஞ்சமஹா யக்ஞங்களை யும், அக்ஷரி காரியங்களை யும் தவறாமல் அறந்த

படித்துக்கொண்டும், அதிதிசனாகும், பதிசனாகும் வஞ்சனையில்லாமல் அன்னங்கொடுத்துச், சிவவிஷ்ணுவாதி தேவகாமங்களையும், 'மந்திரத்திரங்கனையும் படித்துக்கொண்டும், நிவித்தமான காரியங்களைச் செய்வாமலும் வேறுமுலம்போய்ச் சேரவேண்டும்.

அந்த வேறு முலத்தில், ஒரு கல்வியாவது, எழுக்காவது பிழிப்பிரதரிடத்திலிருந்துண்டானவனாயும், உலகத்துக்குப் பாவகாரியாயுமிருக்கிற கீழ்த்தே உனக்கு ஆகாரமாக ஏற்பட்டிருக்கிற பாஷாணமாவது என்னால் கொடுக்கப்பட்டது" என்கிற மந்திரத்தைச் சொல்லிப் போட்டுப், பிறகு "ஓ சேவா ! இந்த ஓவணசமுத் திரத்தில் என்னிமித்தம் சர்க்கித்தபம் செய்யும்" என்கிற மந்திரத்தினால் சமுத்திரத்தை யாவாகனம்பண்ணி, "கிசவகுப்தனாயும், கிஷ் நுயவாயும், அபாம்பதியாயும், துரிசன்ய இருங்கனாயும், நதிபதிபாயும், வயுகனாயுமிருக்கிற சமுத்திரமீ ! உமக்கு நமஸ்காரம்" என்ற மந்திரத்தைச் சொல்லிச் சமுத்திரத்தை நமஸ்காரம்பண்ணி, "ஹர் ஹர்ணமயா ! ஹர்ஹர்ணமயா ! ஸ்ரீமக் ஹர்ஹர்தகரதாண ! மகேந்திரததியே ! நீர் ஆர்த்தபைத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளு" மென்ற மந்திரத்தால் அவனுக்கு அர்த்தபம் கொடுத்து, பிறகு திங்கில் கூக்கிரவியையும், கொட்டணத்திங்கில் நகரீனாயும், மேற்குதிங்கில் மயித்திரீனாயும், வடதிங்கில் துவிநீனாயும், ஸீனில் பூரீராமர், இலங்கமணர், சிதை, அங்கதன், அதுமான், கிபிஷணன் (ஓவர்களை யிருக்கும்படியாகப் பிரார்த்தனை செய்துகொண்டு, "அபரணம் இத்ததுக்கு ஆதாரபூதமானவனே ! சங்குசமகர கதாநாபியே ! உபமுடைய நீர்த்த ஸ்நான விஷயத்தில் எனக்கு அருகனாகொயி" என்ற மந்திரத்தைச் சொல்லி அருகனாகொடுக்கொண்டு, "மகேந்திரததியே ! உமமிடத்தில் ஸ்நானம் பண்ணுமிற எனக்கு, ஸாமந்தபாபங்களையும் போக்கி, உமமிடத்தில் வந்து அடைமிற ஸர்வ நீர்த்தபலீனாயும் கொடுத்தருளும்" என்கிற மந்திரத்தைச் சொல்லிச் சமுத்திரத்தில் ஸ்நானம்செய்து, ஸ்நானம் பண்ணுமிறபொழுதெல்லாக தியானிக்கத் தக்கவராயும், அப்படித் தியானிக்கிற வர்களுக்கு ஸாமந்த பாபங்களையும் நீக்கிப் புணர்ஜன்ம மில்லாத போட்சத்தைக் கொடுக்கிறவராயுமிருக்கிற நாராயணனை "துரிசன்யகிருஷ்ணம்" என்கிற இரண்டு மந்திரங்களால் தியானித்துப் பின் பிரகலாதர், ஸரதர், விபரசர், அம்பரீஷர், ககர், இன்னமுள்ள பகவத்பந்தர்களையும் பத்தியோடு தியானித்து "சாகாமே ! நீ வே

தீர்திகள்; வேதவிரிவுடையோலி; ஸரித்பதி; இரத்தையோலி; நீ அகநி; நீ தேஜஸ்; நீ பூமி; நீ பிரமா; நீ விஷ்ணு; நீ அமிருதத்துக்கு இருப் பிடம், அதிகளிலேவந்து விழுவிரு ஜலங்களுக்கு மேலானதான உன்னு டைய ஜலத்தை நான் இந்தச்சீரத்தோடு வந்தடைந்து, சர்ப்பமா னது சட்டையுரிப்பதுபோல என்னுடைய சரீரத்தில் ஒட்டியிருக் கிற பாபங்களை வெல்லாம் விட்டுவிடுகிறேன்” என்ற மூலம் மந்திர ரத்தைச் சொல்லி, “சமுத்திராயவ்யுநாய:” என்ற ஒரு விவாக்விபத் தைச்சொல்லி நதிபதிபாடியும், ஸர்வ தீர்த்தமயனாயும், சுத்தனாயுமிரு க்கிற சமுத்திரத்தை நமஸ்காரம் பண்ணி “நவ்வன சமுத்திரேன” என்ற வேதவாக்விபத்தைச் சொல்லி பிரண்டாந்தரம் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். பிறகு, “ஏ! ருசிபனே! பிரமாண்டத்தின் மத்தி யிலிருக்கிற ஸர்வதீர்த்தங்களையும் நீர் தொடுகிறவரானபடியால் என க்கு ஜலத்தைக் கொடுக்கருளு” மென்ற மந்திரத்தைச் சொல்லி, பின்பு, மூன் சொன்னதுபோல் சீர்த்திசை முதலிய திசைகளில் சுக் லீவன் முதலானவர்களைப் பிசுக்கும்படி தியானித்து மூன் மூர்தடவை சமுத்திரத்தில் ஸ்நானம் பண்ணவேண்டும். தேவி பட்டணமார்க்கு மாகப்போகிற யாத்திரிகனுக்கு இந்த விதிகளைச் சொன்னோம். தர்ப்ப சபரத்தின் வழியாகச் சேதுயாததினா போகிறவன் வேதமூலத் தில் ஸ்நானம் பண்ண சீர்த்திருக்கிற முறைப்படி தர்ப்பசபரத்தில் ஸ்நானம் பண்ணவேண்டும்.

இந்த மாதிரியாகத் தேவி பட்டணத்திலாவது, தர்ப்பசபரத் திலாவது சமுத்திர ஸ்நானம் பண்ணிவிட்டு, ஹவியில் பவித்திரத் தோடு பிப்பலாதர், கடு, கண்டி, கிருதாநீதர், ஜீவதேகலாபர், மன்யு, காளாநீதர், வித்யை, அகஸு, கணேகலாபர், ஸர்வாநீதர், வாயதேவர்த், பரகர்தர், உராயத், வால்மீகி, தமாதர், ஸலகிலயர்கன், நனக், நீலன், கலா ட்சகர், கலயன், கந்தமாநாதன், மயீந்தன், துலிநன், சரபன், வந்தஷ்பன், கக்ரீவன், அநாமக், வேதநீதர், ஓசாமக், ஓலக்கமணன், கீதை, இவர்க ளையுத்தேசித்துக் கிரமப்படி மும்மூன்றுதரம் தர்ப்பணஞ் செய்து விட்டு, தேவர்கள், ரிஷிகள், பிதூர்க்கள், இவர்களை யுத்தேசித்துத் தில் தர்ப்பணஞ்செய்து முடிக்கவேண்டும். எந்தத்தீர்த்தத்தினாலு ம் தர்ப்பணஞ் செய்தால் ஸ்நானபலன் சித்திக்கும். இவ்விதம் தர்ப்பணம் பண்ணிவிட்டு, நமஸ்காரஞ்செய்து, பின்பு சரவஸ்திரத் தை விழுத்து, உலர்ந்த வஸ்திரத்தைத் தரித்து, சூரமணம் பண்ணி,

மறுபடியும் பரித்திரம் போட்டுக்கொண்டு, பிதூர்த்தேவதைக்கு முறைப்படி பிண்டம் போடவேண்டியது. இந்தப் பிண்டகொத்தஞ்செய்வது அசுத்தனைக்குறித்த விதி ; பணமூன்றாவன் அறுவகைச் சண்டியோடுகூடிய அன்னதிராத்தஞ் செய்வவேண்டும். கோ, பூ, நிலம் முதலான தானங்களையும் செய்வவேண்டும். ஸேதுமூலத்தில் செய்ப்படி விதித்த பாஷாணதானம் முதலாகத் தர்ப்பனாந்த மான இசியகளை இராமதனுஷ்கோடிலும் செய்வவேண்டும்.

தேவீபட்டண மார்க்கமாகப் போகிறவன் சக்கிர தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம்பண்ணிவிட்டு ஸேதுபதியாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணனைத் தரிசிக்கவேண்டும் ; மேற்கு வழியாகப் போகிறவன் அக்ஷேயிருக்கிற சக்கிரதீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் பண்ணிவிட்டுத் தர்ப்பத்தில் சயனித்துக்கொண்டிருக்கிற நாராயணனைத் தரிசித்தவேண்டும் பின் கபி தீர்த்தம், தோக்ருண்டம், சிணமோசன தீர்த்தம், இவைகளில் முறைப்படி ஸ்நானம் செய்துவிட்டு ரிணமோசன தீர்த்தக்கரையிலிருக்கிற ஜானகிபதியாகிய ஸ்ரீராமமூர்த்தியைத் தரிசிக்கவேண்டும். பின்பு இலட்சுமண தீர்த்தம்போய்க் கண்டபரியத்தம் சென்றதம் பண்ணிக்கொண்டு ஸ்நானம் பண்ணிப் பின்பு இராமதீர்த்தம் போய் ஸ்நானம்பண்ணித் தேவாலயம் போய்ச் சுவாமியைத் தரிசனம் பண்ணவேண்டும். பிறகு பரபரசனதீர்த்தம், கங்காதீர்த்தம், பூமூனாதீர்த்தம், சரீலத்திரீ தீர்த்தம், வரஸ்வதீ தீர்த்தம், கரபத்திரீ தீர்த்தம், அதுமத்தூண்டம், பிரமகுண்டம், ஸமஸ்த பாபங்களையும் நிவாரணம்பண்ணி நரகத்தைப் போக்குகிற நாககுண்டம் இவைகளில் முறையே ஸ்நானம் பண்ணவேண்டும். இந்த நாககுண்டத்தில் கங்காதி ஸர்வதீர்த்தங்களும் தங்களுடைய பாபவிர்த்திக் காக வசித்துக்கொண்டிருக்கின்றன. இந்த உத்தமமான நாககுண்டத்தை அனந்தன்முதலான அஷ்டமஹாநாகங்களும் முக்தியைக் கொடுப்பதற்காக உண்டாக்கினவந்தன. இந்த நாககுண்டத்தில் ஸ்நானம் பண்ணினபின் அகஸ்தியகுண்டம், ஸமஸ்தமானதுக்கருமங்களை நீக்குகிற அக்ஷிதீர்த்தம் இவைகளில் முறையே ஸ்நானம் பண்ணி, அக்ஷிதீர்த்தக்கரையில் பிதூர்த்திராத்தம்பண்ணிக் கோ, பூ, ஸ்ரீரீஸ்பம் முதலானவைகளைப் பிரமணர்களுக்குத் தானம் கொடுத்துப் பாபங்களை நிவர்த்திசெய்துகொள்ளவேண்டும். சக்கிர முதலாகச் சொல்லப்பட்ட சகலமான தீர்த்தங்களிலும் ஹிஸைச் சோமமாகவாவது, அல்லது தன்னிஷ்டப்படியாகவாவது ஸ்நானம்

பண்ணிச் சிராத்தாதிக்கோ முடிக்கவேண்டும். பிறகு இராமேசுவரம் பேரய்ப் பரமேசுவரனைத் தரிசித்துச் சேதுமாதவனையும், இராமர், இலட்சுமணர், சீதை, அனுமான், மற்றமுள்ள வானரர்கள், இவர்களையும் தரிசித்து, அங்கேயிருக்கிற ஸர்வதீர்த்தங்களிலும் ஸ்கானம் பண்ணி, இராமநாதனையும், மற்றவர்களுையுந் தரிசித்துத், தறுவ்கோடிக்கு ஸ்கானஞ்செய்யப் போகவேண்டும். அங்கே பாஷாணதான் முதலானவைகளைச் செய்து முடித்து, பூதானம்; கோதானம், கண்ணிகாதானம், வஸ்திரதானம் முதலான தானங்களைச் சக்திக்குத் தக்கபடி வேதவித்துக்களான பிராமணர்களுக்குக் கொடுத்துப், பிறகு கோடிதீர்த்தம்போய் ஸ்கானம் செய்து இராமநாதரைத் தரிசித்துத் தன் சக்திக்குத்தக்கபடி சொன்னதானம், நிலதானம், தானியதானம், கோதானம், பூதானம், வஸ்திரதானம், தண்டிலதானம் முதலான தானங்களைக் கொடுத்து, இராமநாதருக்குத் தூபநீப கைவேத்தியம் முதலான பூஜோபகரணங்களைக் கொடுத்து மறுபடியும் ஸ்கானம்பண்ணி இராமநாதரைத் தரிசித்து அதுகளைப் பெற்றுக்கொண்டு ஸேதுமாதவன் சந்திதிக்குப்போய் அவருக்குத் தூபநீபாதி பூஜோபகரணங்களைக்கொடுத்து அவரிடத்தில் அதுகளைப்பெற்றுக்கொண்டு, சிவமத்தோடி வீடுவந்துசேர்ந்து பிராமணர்களுக்கு ஷட்ரசேபேதமாய் அன்னம்போட்டுத்திருப்தி செய்கிக்கவேண்டும் இப்படிச்செய்தால்தான் இராமநாதர் பாத்திரிகனிடத்தில் திருப்தியாயிருப்பார். இவனுக்குத் தரித்திராவிலை, நரசம் கிடைப்பது, சந்ததி வீர்தியடையும், சமசார ஐக்கத்தை யொழித்து மோகந்ததையடைகிறான். ஸேதுபாத்திரை செய்வச் சக்தியில்லாத அந்தன், புகரு முதலானவர்கள், சருதி, ஸ்மிருதி, ஆகமங்களில் ஸேதுமதராத்தியவிஷயமாய்ச்சொல்லப்பட்ட மதரா புண்ணியமான கதைகளையாவது அல்லது இந்தச் சேது மதராத்தியத்தையாவது பத்தியோடு படித்தாலும், கேட்டாலும் ஸேது ஸ்கானம்பண்ணின புண்ணியத்தையடைவார்கள் என்பதில் ஐயமே கிடையாது.

கேளுங்கள் சிவசுவர்களே! இந்தப்பிரகாரம் ஸேதுபாத்திரை செய்கிற முறையையும் அங்கே ஸ்கானஞ் செய்கிற விதியையும் உங்களுக்குக் கொடுத்தே சொல்லிவிட்டேன். இந்த அத்தியாயத்தைப் படிப்பவரும், கேட்பவரும் ஸமந்த துக்கங்களினின்றும் விடுபடுகிறார்கள்.

ஐம்பத்தோராவது அத்தியாயம்

முற்றும்.

ஐம்பத்திரண்டாவது வேது மகிமை யுரைத்த வந்தியானம்.

ரிஷிகவரர்களே ! வேதுவின் மகிமையை உங்களுக்கு மறுபடியும் சொல்லுகிறேன் ; ஆதரவுடன் கேளுங்கள். இந்தச் சேதுவானது எல்லா சேதத்திற்க்களைக்காட்டிலும் அதிக உத்தமமானது:— இங்கே ஜபிக்கப்பட்ட ஜபமும், பண்ணப்பட்ட நேறாமமும் செய்ப்பட்ட தபசும், கொடுக்கப்பட்ட தானமும் அக்ஷயபகைமாரும். இந்த இடத்திலிருக்கிற ததுஷ்கோடியில் ஸ்ரானம் பண்ணுகிறதினாலுண்டாகும் பலமானது காகியில் பத்து வருஷம் வரசும் பண்ணப்பட்ட பலத்துக்குச் சமானமாகும். இங்கேயிருக்கிற ததுஷ்கோடியில் ஸ்ரானம் பண்ணி, இராமநாதரைத் தரிசித்துப் பக்தியோடு கூட மூன்றுநாள் வீரசம்பண்ணினால் புண்டரீகபுரத்தில் பத்துவருஷம் வரசும் பண்ணின பலபலபலவான். இவ்விடத்தில் ஷடாக்ஷரத்தைப் பக்தியோடு ஆயிரத்தெட்டுத்தடவை ஜபித்தால் சிவசாயுஜ்யத்தைபலபலவான். இந்தத் ததுஷ்கோடியில் மாகமாசத்தில் சந்தோஷத்தோடுகூட ஸ்ரானம் பண்ணுகிறவன், சும்பிகரணம், மத்தியாஜ்ஜுளம், மாயூரம், சுவேதாரணியம், ஆலாசியம், சஜாநலியம் (திருவாரணங்காவல்), வேதாரணியம், ஸ்ரீமீசாரணியம், ஸ்ரீபீர்வதம், ஸ்ரீரங்கம், கிருத்தாசலம், சிதம்பரம், வஸீகோஷத்திரம் (திருவாரூர்), சேஷாத்நிரி (திருப்பதி), அருணாசலம், தென்னாசலாசம் (காளஹஸ்தி), வேங்கடகிரி, காஞ்சிபுரம், பிரம்புரம் (செங்காழி), வைத்திகவரபுரம் (வைத்திகவரன்கோவில்), இன்னம் மற்றமுண்டான சிவஸ்தல கிஷ்ணுஸ்தலங்களில் ஒருவருஷம் வரசும் பண்ணின பலத்தை அடைவான். “ த்வெணைமுத்தரெள—” “ அநோபத்தாரு—” “ கிஷ்ணோக்ரமாணிபசப்பதா—” “ தத்திஷ்ணோ: பரமப்பதம்—” என்கிற நான்கு சுருதிவாக்கியங்களும், இதிகாசங்களும், புராணங்களும், ஸ்மிருதிகளும், ஏகவாக்யமாய்ச் சேதமற்றாத்மியத்தைக் கொண்டாடுகின்றன. சத்திரவிரகண ரூபவிரகண காவல்களில் வேது ஸ்ரானம் பண்ணுகிறவன் அகிமுத்தசேதத்திரத்தில் (காகியில்) பத்துவருஷம் கங்காஸ்ரானம் பண்ணின பலனையும், ஆயிரம் அகவமேதம் பண்ணின பலனையும், கோடி ஐன்மங்களிற்செய்த பாபசுபத்தையும் அடைகிறான்.

விஷ்ணுபுண்யகாலம், தசாஷ்டாயன உத்தராயண புண்ணியகாலங்கள், சோமவாரம், பர்வகாலங்கள் இவைகளில் சேதுவைக் கண்டவர்த் திரத்தில் ஏழு ஜன்மங்களில் செய்த பாபங்களைப்பொழித்துச் சொர்க்கலோகம் போய்விடுகிறது. சூரியன் மகரத்திலிருந்து சும்பத்தில் பிரவேசித்தபின் மூன்றுநாள் தறுவ்கோடியில் ஸ்ரீராமம் பண்ணுறெயன் ஸமஸ்த பாபங்களினின்றும் நீங்கிக் கங்காதி தீர்த்தங்களில் ஸ்ரீராமம்பண்ணின பலன்களையும் அடைவான். தறுவ்கோடியில் ஐந்துநாள் ஸ்ரீராமம் பண்ணினவன் அக்ஷமேதரதிகள் பண்ணின பலனையும், சந்திராயணாதி கிருச்சிவங்கள் பண்ணின பலனையும், சதுர்வேதங்களையும் பாராயணம்பண்ணின பலனையும் அடைகிறது. மாகமாசத்தில் பத்துநாள் தறுவ்கோடியில் ஸ்ரீராமம் பண்ணுறெயன் பிரமலோகத்தையும், பதினாந்துநாள் ஸ்ரீராமம் பண்ணுறெயன் வைகுண்டத்தையும், இருபதுநாள் ஸ்ரீராமம் பண்ணுறெயன் சிவசாமீப்பியத்தையும், ௨, இருபத்தாறுநாள் ஸ்ரீராமம்பண்ணுறெயன் சிவசாரூப்பியத்தையும், முப்பதுநாள் ஸ்ரீராமம் பண்ணுறெயன் சிவசாயுஜ்யத்தையும் அடைவான். இதில் சந்தேகமேயில்லை. ஆகையால் பிராமணர்களே! புத்திசாலிபாவலன் மாகமாசத்தில் இராமலேதுவியில் ஸ்ரீராமம் பண்ணவேண்டியது. சந்திராகணம், சூரியாகணம், அர்த்தோதயம், மஹோதயமென்ற புண்ணிய காலங்களில் சேது ஸ்ரீராமம் பண்ணுறெயன் அநேக துக்கங்கள் நிகழ்ந்த கர்ப்பவாசத்தைப் பார்க்கிறதேயில்லை. பிரமஹத்தியாதி பாபங்களைப்பொழிந்து, ஸமஸ்த சம்பத்துக்களையும் இதத்தில் பெற்று, நாகங்களைப் பாராமல், இந்திராதி புலனபோகங்களையும் அநுபவித்து, அந்தத்தில் சாலோக்யாதிமுக்திகளையும் அடைகிறது. ஆகையால் விஷ்ணுவர்களே! கீழே சொல்லிய புண்ணியகாலங்களில் சேது ஸ்ரீராமம் அவசியம். இராவணனைச் சுற்றாரம் பண்ணுவதற்காக ராமனால் நிரமாணம் பண்ணப்பட்டதும், இப்பொழுது சிந்த சாரண இன்னர உரகர்களாலும், பிரமரிஷி, ராஜரிஷி, தேவரிஷி, பிதர்க்கட்டங்கள், பிரமாதிதேவர்கள் இவர்களாலும் வாசம்பண்ணப்பட்ட ஸேதுவை நினைத்துக்கொண்டு எங்கேயாவதிருக்கிற குணம் குட்டைகளில் ஒருவன் ஸ்ரீராமம் பண்ணினால் அவனைப் பாபமே அணுகாது. ஸேதுகிணைடய மத்தியிலிருக்கிற புன்ப தீர்த்தங்களையிற் ஒரு பிடி அன்னம் கொடுக்கிறவனுக்குச் சகல ரோகங்களும், புருஷஹத்தியாதி பாபங்களும் நீங்கிவிடும். இரா

மன் தன்னுடைய கிம்மால் செய்த புண்ணியமான கோடாகிய ததுஷ்கோடியைப் பார்க்கிறவன் வைகுண்டத்திலிருந்து திரும்பி வரவேமாட்டான். உலகத்திலிருக்கிற பாபக்களைப்பெண்ணம் போக் கடிக்கிறதும், விபிக்ஷணனுடைய வேண்டுகோளால் ஸ்ரீராமனும் செய்ப்பட்ட புண்ணியமான ததுஷ்கோடி நீர்த்தத்தில் பத்திபோடு ஸ்நானம் பண்ணிப் பணத்தையும், சேஷத்திரத்தையும், பசுவையும், திலத்தையும், அரிசியையும், தானியத்தையும், பரியையும், வன் திரத்தையும், ஆபரணத்தையும், அன்னத்தையும், தயிரையும், செய்யையும், இலத்தையும், சாகத்தையும், சந்தமரான மோகாரையும், சர்க்கரைகளையும், கனிவினையும், தேனையும், மோதகத்தையும், அப்பத்தையும், மற்றமுள்ள வஸ்துக்களையும் தானம் பண்ணுகிறவனுக்கு ஸர்வாபிஷ்டசித்தி உண்டாகிறது. ஆகையால் சிஷிகவரர்களே! இராமததுஷ்கோடியில் இருபணதவயிம்வரீமல் தானம் கொடுத்தால் அது அநந்தகேஷி பலத்தைத் தருவதாகும். மேலும் அவனிடத்தில் தேவர்களும், சிவிகளும், பிதர்க்களும், பிரம விஷ்ணுருத்திரர்களும், நாகர்களும், கீம்புருஷர்களும், பசுக்களும் எல்லாரும் திருப்தியடைகிறார்கள். சந்தேகமே இடையாது. இந்தத் ததுஷ்கோடியை ஒருவன் கண்ணாலே பார்த்தால் அவன் அநேக லாபம் நிறைந்த கர்ப்பவாசத்தைப் பார்க்கிறதில்லை. தான் பரிசுத்தமாகிறது மல்லாமல் தன்னுடைய முன்னோர்களையும், தன் சகிதிகளையும் காரபேற்றிலிடுகிறான். இந்த இராமததுஷ்கோடியில் ஸ்நானம் பண்ணுகிறவனுக்குக் கோடி பஞ்சமஹா பாதகங்களும் உடனே போய்விடுகின்றன. சிதை அக்ஷிப்பிரவேசஞ் செய்த சிதாசுண்டத்தில் ஸ்நானம் பண்ணினால் தூறு புருஷஹத்திபாபம் க்ஷணமாகத்திரத்தில் போய்விடுகின்றன. இராமனாகும், இராமசேதுவுக்கும், விஷ்ணுவுக்கும், கங்கைக்கும் பேதமில்லாதபடியால் கங்கைகளையாவது ஹரிகையாவது, இராமனையாவது இராமனேதவையாவது உச்சரித்துக்கொண்டு எந்தத்திர்த்தத்தில் ஸ்நானம் பண்ணினாலும் பரமகதி கிடைக்கிறது.

சந்தமரதன பர்வதத்திலிருக்கிற ஸேதுவில் அர்த்தோதய புண்பகாலத்தில் ஸ்நானம் பண்ணிப் பிதர்க்களை உத்தேசித்த கடுகனவு பிண்டிங்கொடுத்தால் அவனுடைய பிதர்க்களெல்லாரும் சூரியசந்திரர்கள் உள்ளவர்களுக்குத் திருப்தியடைந்திருக்கிறார்கள். வன்னியியைவனவு பிண்டம் பிதர்க்களைபுத்தேசித்தத் கொடுத்தால்

கிணறுகடைய பிறர்க்குச் சர்வபாபங்களிலின்றும் மூத்தர்களைவிட
 ஈசத்திலிருந்தால் சொர்க்கத்துக்கும், சொர்க்கத்திலிருந்தால்
 மோகித்துக்கும் போகிறார்கள். சேதுவிலும், பத்மநாபபுரம்
 (அனந்தசபனம்), கோசருணம், புருஷோத்தமம் இத்த ள்தலங்களி
 லும் எப்பொழுதும் சமுத்திரஸ்நானம் பண்ணலாம். சந்தான
 கையாபிருக்கிறவன் வெள்ளிக்கீழைமை, செய்வாப்பக்கீழைமை, ஞாயி
 ந்துக்கீழைமைகளையெ ழுந்துதினங்களிலும் சேதுவைத்தவிர மற்ற
 இடங்களில் சமுத்திரஸ்நானம் செய்வக்கூடாது. பிரேதகாரியஞ்
 செய்பவதவனும்த், கர்ப்பவதியான மனைவியுள்ளவனும்த் சேதுவைத்
 தவிர மற்ற இடங்களில் சமுத்திரஸ்நானம் பண்ணப்படாது. சேது
 ஞாழிந்த மற்றைய சமுத்திரஸ்நானத்துக்குந்தான் திதிரார ஈட்சத்
 திர சிபமங்களுண்டு. சேதுவில் காலவரையறை யில்லாமல் எப்
 பொழுதும் ஸ்நானம் பண்ணலாம். உயிரோடிருக்கிறவனைக்குறித்
 துச் சேதுவில் ஸ்நானம் பண்ணலாமேதவிர இறந்துபோனவனை
 உத்தேசித்து ஸ்நானம் பண்ணக்கூடாது. "தர்ப்பத்தால் கர்சம்
 செய்து, பூர்வம் விஷ்ணுவிலும் தரிக்கப்பட்டிப், "பவித்திரமாயிருக்
 கிற கர்சமே! நீ ஸ்நானம் பண்ணினவுடனே பாருக்காத நீ உத்
 தேசிக்கப்பட்டிருக்கிறாயோ அவனும் ஸ்நானம் பண்ணினவனுப்
 பிடுகிறான்" என்கிற மந்திரத்தைச்சொல்லி பந்தக்கர்சத்தை ஸ்நா
 னம் பண்ணினவர்க்கவேண்டியது. பருவகாலத்தோறும் எவ்விடத்
 திலும் சமுத்திரஸ்நானது ஸ்நானத்துக்கு போகியமாதா யிருக்
 கிறது. சேதுவிலும், வரிந்துகையும் சமுத்திரமும் சேருகிற இடத்
 திலும், கங்காதி சங்கமமாகிற இடத்திலேயும், கோசருணத்திலே
 யும், புருஷோத்தமத்திலேயும், நித்தியம் சமுத்திரஸ்நானம் பண்
 ணலாம் பருவகாலமல்லாத காலங்களில் சேதுவைத்தவிர மற்ற
 இடங்களில் சமுத்திரத்தைத் தொடவுக்கூடாது. பூர்வகாலத்தில்
 சீதாஈட்சமண சமேதரான பூரீராமர், பிறர்த்தேவதைகளும் முனி
 வர்களும், கடல தேவர்களும் கேட்டுக்கொண்டிருக்கும்பொழுது
 "நானிவ்விடத்தில் செய்த இந்தச்சேதுவில் ஸ்நானம் பண்ணுகிற
 வர்கள் என்னுடைய பிரசாதத்தினாலே சமஸ்த பாபங்களும்ற்று
 மறுபிறப்பை யடைபவமாட்டார்கள். இதைத் தீர்மானிப்போர் பார்த்
 தாலும் சமஸ்த பாபங்களும் நீங்கிப்போகின்றன. இராமநாத
 ருடையவும், சேதுவிலுடையவும் வைப்பத்தைச் சோடிவருஷம்
 முயன்றாலும் என்னாலே வந்திக்க முடியாது" என்று உததியா

உக் கொன்னவதைக் கேட்டுத் தேவர்கள், ரிஷிகள், பிதர்க்கெல்லாரும்
 நோர்த்தி நோர்த்தி பென்று சொல்லி பாணந்தப்பட்டார்கள்.
 அப்பேர்ப்பட்ட இந்தச் சேதமத்தியில் காதுமுகப் பிரமாவானவர்.
 சமஸ்தமான தேவர்களோடும் ஈசுவரனுடைய ஆக்கருயின்படி
 சேதவைக் காப்பதற்காக இங்கே வாசமாயிருக்கிறார். கிஷ்டம்
 ஆம் காலில் கிஷ்டகிடப்பட்டுச் சேதமாதவன் என்னை பெயரோ
 மும் வசித்துக்கொண்டிருக்கிறார். பிதர்தேவதைகளும், ஸ்மிருதி
 கர்த்தர்களாகிய ரிஷிகளும், தேவர்களும், கந்தர்வர்களும், கின்ன
 ரர்களும், மிம்புருஷர்களும், உரகர்களும், கித்யாதரர்களும், சார
 ணர்களும், யக்ஷர்களும், மற்றவர்களு யிவ்விடத்தில் இரவும், பக
 ளும் வசித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட இந்தச்
 சேதவைப் பார்த்தாலும், கேட்டாலும், ஸ்மிர்த்தாலும், தொட்
 டாலும், அதில் முழுதினமும் சமஸ்த பரபீஷ்டமும் பஞ்சாய்ப் பற
 ந்துவிடுகின்றன. கைதீரத்தத்தில் ஞாயிற்றுக்கிழமை, அமாவாசை,
 திருவோணாசட்சத்திதம், விபதிபாதம், சதுஷ்பாதகரணம், இவை
 கூடிய தினம் அர்த்தோதய புண்ணியகாலமாம்; இந்த அர்த்தோ
 தய புண்ணியகாலத்தில் சேதஸ்காணம் பண்ணினால் சிவபூஜ்யமுத்தி
 விச்சயமாய்க் கிடைக்கும். ஆகிரம் விபதிபாத புண்ணியகாலத்
 துக்கு ஒரு அமாவாசை சமமாகிறது. புதினாசிரம் அமாவாசை
 புண்ணியத்துக்குச் சமமானம் ஒரு பாணுவார அமாவாசை; பீரோ
 வாரத்தில் கிரவண நட்சத்திரத்தோடு கூடிவந்தால் அது மகாபுண்
 ணியமானது. மேற்சொல்லிய ஒவ்வொன்றிலும் ஸ்நானமாவது,
 தானமாவது, ஜபமாவது, அர்ச்சனையாவது செய்தால் முத்தி கை
 கூடிவருகிறது. இவ்வைந்துங் கூடிய புண்ணியகாலத்தில் ஸ்நானாதி
 களை பெருவான் செய்தால் அவனுடைய பலனை நம்மால் சொல்ல
 முடியாது. கிரவணமோ நட்சத்திரங்களெல்லாவற்றிலும் கிரேஷ்ட
 மானது. திதிகளில் அமாவாசை நெந்தது. விபதிபாதம் யோகங்
 களில் முக்பெயமானது. ஞாயிற்றுக்கிழமை வாரங்களில் நெந்தது.
 இந்த நாளும் கூடிவருகிற கைமாதத்தில் இராமசேதாவில் ஒருவன்
 ஸ்நானம் பண்ணினால் அவனுக்குக் கர்ப்பவாசமேயில்லாமல் சாபுஜ்
 யம் கைகூடிவருகிறது. அர்த்தோதயத்துக்குச் சமமான புண்ணிய
 காலம் இல்லவேயில்லை. இதேமாதிரி மதேராதயமும் மஹா புண்
 ணிய காலமாம். இந்தப் புண்ணிய காலங்களில் சேதாவில் தூண்க்
 கொடுப்பது கிச்சேஷமாகும்.

ஆசாரம், தபசு, வேதாத்தியானம், வேதாந்தரெவனம், விவகிஷ்ணுவாதி தேவதார்க்கணை, புராணார்த்த ஆராய்ச்சி இவைகளையுடைய பிராமணன் தானம் வாய்க்கத்தகுந்தவனாவான். அப்படிப்பட்ட பிராமணனுக்குத்தான் சேதையில் தானம் கொடுக்க வேண்டியது. அப்படிப்பட்ட பிராமணன் சேதையில் அடிப்படாமல்போனால், தானபோக்கியமான பிராமணனை உத்தேசித்து அங்கே தானஞ்செய்துகிட்டு, வறுக்கு வந்தபின் உத்தேசித்த பிராமணனிடம் தானம்செய்த பொருள்களைச் சேர்த்துகிடவேண்டியது. பூர்வத்தில் தானார்களை யறியவேண்டுமென்ற பிரியமுள்ள தீவிரமதாராஜனுக்கு வகிஷ்டர் சொன்னதைச் சொல்லுகிறேன்:— “பிரமபுத்திரரான புரோகிதரே! யாருக்குத் தானம் செய்வவேண்டியது? கிஷ்பனுவிய ஏன்விடத்தில் தயவுகூர்ந்து இதனுண்மையைச் சொல்லியருளவேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்த தீவிரபாற்பார்த்த வகிஷ்டர்சொல்லாதொடங்கினார்:— “வேதோத்த ஆசாரங்களைபுடைய பிராமணன் பார்த்திரங்களில் உத்தமமான பார்த்திரம்; அவனைக்காட்டிலும் உத்தமமானவன் சூத்திரான்னம் புழிபாத பிராமணன், வேதம், புராணம், மந்திரம் இவைகளையறிந்து யாருணர்மாதாசாரம் தவறாமல், கிவகிஷ்ணுவாதி தேவதாபூஜை செய்து கொண்டு, தரித்திரத்தால் வருத்தி, குடும்பியாபிரிஞ்சிற் பிராமணன் எல்லாரிலும் மேலான உத்தமபார்த்திரம்; அப்பேர்ப்பட்ட பார்த்திரத்தில் கொடுத்த தானத்தான் தர்மார்த்த காமமோகஷ மென்றெத சதார்த்த புருஷார்த்தங்களையும் கொடுக்கும். கிஷேஷமாய்ப் புண்ணியந்தலங்களில் அப்பேர்ப்பட்ட பார்த்திரத்திலேயே தானங்கொடுக்கவேண்டும். அப்படி பார்த்திரமறிந்து கொடாத தாதாவானவன் பத்தாஜன்மம் ஓணாளுகவும், மூன்று ஜன்மம் கழுகையாகவும், இரண்டுஜன்மம் தவிரையாகவும், ஒருஜன்மம் சண்டாளனுக்கவும், பிறகு சூத்திரனுக்கவும், வஸகியனுக்கவும், கூத்திரியனுக்கவும், பிராமணனுக்கவும் முறையேயறிந்து தரித்திரத்தையடைந்து, ரோகங்கொல்பிடிக்கப்பட்டுத் துன்பமடைவான். மதாராஜனே! துர்ப்பார்த்திர தானமானது இவ்வுலகமான துன்பங்களை யுண்டாக்குகிறபடியால் சர்பார்த்திரத்தையறிந்தே தானஞ்செய்வவேண்டும். அப்படிப்பட்ட சர்பார்த்திரன் அடிப்படாதபட்சத்தில் ஒரு சர்பார்த்திரத்தை யுத்தேசித்துச் சங்கற்பஞ்செய்த தானம்பண்ணித் தானஜகத்தைக்

நெழுகிட்டு அவனிடம் சேர்ப்பிக்கவேண்டியது. உத்தேசிக்கப்பட்ட
டான் இறந்துபோய்கிட்டால் அவனுடைய பிள்ளைக்கு அந்தத்
தாணப்பொருளைச் சேர்ப்பிக்கவேண்டியது. அவனு மிதந்துவிட்
டால் மறாரதேய்ந்துக் கர்ப்பணஞ்செய்துகிடவேண்டியது. நேளும்
மறாராஜனே! அதமமான பரத்திரத்தில் ஒருபோதும் தானஞ்
செய்ப்பலாகாது. விசேஷமாய்ப் புண்ணியதீர்த்தக்களையில் சற்பாத்
தீர்த்திலேயே தானம் கொடுக்கவேண்டியது” என்று வசிஷ்டர்
சொன்னதைக் கேட்டதிலே ராஜன் சற்பாததீர்த்திலேயே தானஞ்
செய்துகொண்டெய்தான். ஆகையால் புண்ணியஸ்தலமாகிய வேது
வில் சற்பாததீர்தம் கடைபாதபட்சத்தில் சற்பாததீர்த்தை யுத்தே
சித்துச் சங்கற்பம்பண்ணித் தானம்செய்து தானஜலந்தரப் பூமி
யில்கிட்டு, ஹருக்குத்திரும்பிவந்த பிறகு உத்தேசித்த பிராமண
னுக்கு அந்தப் பொருள்களைச் சேர்த்துகிட வேண்டியது. சேர்த்த
அந்த தரதாவானகின் ஒருசிதமான துக்கத்தையு மனுபயிபாமல்
சாலோகம்பாதி நாலுவித முத்திகளையும் அடைவான். அப்படிச்
கொடாமல்போனால் தரதவுக்குத் தானபலன் கடைபாது.

கும்பகோணம், சேதுமூலம், கோகருணம், எளமீசாரணியம்,
அபோத்தி, தண்டகாரவியம், விருபாட்சம், வேங்கடம், சாளக்லி
ராமம், பிரவானி, காஞ்சி, துவாரகை, மதுரை, பத்மநாபம், தூசி,
ஸமஸ்ததிகை, ஸமஸ்தமான சுமுத்திரைகள், பாஸ்கர பருவதீர்,
இய்யிடங்கனில் உபலாசம் இருக்கவும் வேண்டும், செஷாநாமம்
செய்துகொள்ள வேண்டும். உலோபத்தரலாவது, அஞ்ஞானத்
தரலாவது உபலாசமிருத்ததும், செஷாநஞ் செய்துகொள்வது
யில்லாமல் ஒருவன் வீட்டுக்குத் திரும்பிப்போனால் அவனு
டைய பாதகம் அவனைப் பித்தொடர்ந்து போகிறது. உத்த
மாதன பர்வதத்திலிருக்கிற இருபத்தானு தீர்த்தங்களுக்குள்
இலட்சுமண தீர்த்தக்களையில் தலை செஷாநம்மாத்திரம் செய்து
கொண்டு தட்சனை கொடுத்து ஸ்ரானம்பண்ணி, இலட்சுமணசங்க
ரகைத் தரிசித்தவன் சுமஸ்த பாபமுமொழிந்து சங்கரபதத்தை
வடைகிறான். அர்த்தோதய புண்ணியகாலத்தில் இந்தமாதிரி ஸ்கர
னம்செய்யவேண்டியது சேதுவுக்குச்சமானமானபுண்ணியமாவது,
தீர்த்தமாவது, தபசாவது, கதிவாவது, கிடையாது, அர்த்தோதய
புண்ணியகாலமானது ஸ்மிரம் பிரஹ்மனத்துக்குச் சமானமானது.
அர்த்தோதய புண்ணியகாலத்தையிடச் சுமுகார துக்கத்தையிடச்

குறித வேறு புண்ணியகாலம் கிடையாது. அந்தப் புண்ணியகாலத் தினை வேறு ஸ்ராவணத்தாதுண்டாதே புண்ணியத்துக்குச் சமமானதாகி சரஸ்வதியாக்களில் புண்ணியங்கள் சொல்லப்படவில்லை. பரகிரதி யில் அறுபதினான்கு வருஷகாலம் ஸ்ராவணம்பண்ணின புண்ணியமா னது. ஸேதையில் அர்த்தோதயத்திலும், மீதோதயத்திலும் ஒரு வேளை ஸ்ராவணஞ்செய்வதாக ஊர்வலமும். மாகமாசத்தில் ரூர்வன் மகரத்திலிருக்கும்பொழுது பாபமோசன பிரயாணத்தில் ஆயிரமாக ஸ்ராவணஞ்செய்த பஸனும். மூன்று வேகங்களிலிருக்கிற திர்த்தங் களில் ஸ்ராவணப்பண்ணுகிறபஸனும், இராமஸேதுவில் அர்த்தோதய புண்ணியகாலத்தில் செய்கிற ஒருபஸனும் கிடந்த விடுகிறது. பிரமஞ்ரணமில்லாதவன், செய்த நன்றி மறந்தவன், துஷ்டசபாஸமு கிடையவன், மறாபாதஞ்செய்தவன், இந்தப் பாபிகொல்லாருக் கும் ஸேதையில் அர்த்தோதயத்தில் ஸ்ராவணஞ் செய்வதால் பரிசுத் திலுண்டுகொடுக்கிறது. செய்த நன்றி மறந்தவனுக்கு வேறெங்கும் பிரயாசிக்கத்தம் கிடையாது. அப்பேர்ப்பட்ட பூசிகளுக்கும் ஸேத யில் அர்த்தோதய ஸ்ராவணம் பிரயாசிக்கத்தமே விதிக்கப்பட்டிரு க்கிறது. ஸேதையில் அர்த்தோதயகாலத்தில் அஞ்ஞானத்தால் ஸ்ராவ ணம்பண்ணாதவர்கள் சமஸ்காரத்தில் முழுவி அர்த்தகர்களைப்போல அநோதயிபடைகொடுக்கன். அர்த்தோதயத்தில் ஸ்ராவணம் பண்ணி னால் அவன் ரூரிரமண்டலத்தைப் பிளந்துகொண்டி பிரமமோகம் போகின்றான் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

அர்த்தோதய புண்ணியகாலத்தில் சேதையில்ஸ்ராவணம் பண்ணி ஐக்காரரான இராமனையும், சேதையையும் தியானப்பண்ணி, இராம ஸ்ராவணமும், சக்கிரவன் முதலானவர்களுக்கும் தியானித்து, தேவர் களுக்கும், ரிஷிகளுக்கும், பிதர்களுக்கும் தர்ப்பணம்பண்ணி அர த்தோதயகாலத்தில் ஸேதையிலிருக்கிற அர்த்தோதயபென்மிற பரிசு த்தரான ஐக்காரதாரப்பூஜாபண்ணி, "திவாகரா! தேஜோராகியே! ஐகற்பதியே! உமக்கு வந்தனம். தேவகா! நீர் அர்க்கவந்ததைப் பெற்றுக்கொண்டு என்னிடத்தில் எப்பொழுதும் பிரசன்னராவிரும். அத்திரிகோத்திரத்தினுண்டான இயட்சயிதேவிக்ருச் சகோ தாரையும், அயிர்தகலசராயுமிருக்கிற பகவானே உமக்கு வந்தனம்." "நீர் அர்க்கவந்ததைப்பெற்றுக்கொள்ளும்; சூரியபாதா! மந்திரபொ, னை! மறாபாதகாசனா! வறாஸ்பாருவே! ஸர்வாதாமே! உமக்கு வந்தனம்; அர்க்கவந்ததைப் பெற்றுக்கொள்ளும். திதிவரகட்சத்திர

வெருக்கு அநிசனாயும், பர்மேசுவரனாயும், பரமபுருஷனாயும், உலகமெல்லாம்
பரமபுருஷனாயும் உமக்குமத்தனம்; அரக்கியத்தனம் பெருந்தொகை
நீரும்” என்கிற காணுமத்திரங்களைச் சொல்லி, அரக்கியங்கொடுத்த
பபதினும், பரிசுண்டு, எட்டு, ஏழு, ஆறு அல்லது, ஐந்து, நான்கு
எனக்குச் சத்திமட்டில் அன்னங்கொடுத்து அலங்காரம் பண்ணி,
“ஐக்கரதரான சேசுவர்! உம்முதலைய ஐன்ம, நட்சத்திரமாயிடு கிர
வ்வை நட்சத்திரத்தில் காண்பிராமணர்களுக்குச் செய்த தானமாவது
உமக்கு அகலபமாக இருக்கட்டும்.” “நட்சத்திரங்களுக்கு தென்பாது
அதிபதியாயும், சேவர்களுக்கு அமிர்தத்தைக் கொடுக்கிறவனாயும்,
கலாசேஷனாயும், ரோகணீபதியுமாயே சத்திரா! உமக்கு மல்காரம்,
எண்ணிக்காப்பாற்றும்,” “நீனாரதா! ஐக்கரதா! கலாரதா! இருபா
மூர்த்தியே உம்முதலைய இரண்டு பாதரவில் தம்களில் எனக்கு அச்
ஞ்சலமான பக்தியிருக்கட்டும்!” “சேரம குளியபுத்திரா! பிரபுவே!
விபதிபாதா! உமக்கு மயில் காரம். ஏதோ நான் செய்கிற தானமாவது
உமக்கு அகலபமாக இருக்கட்டும்.” “ஐக்கரதா! வாகுதவர! வாகு
சுந், ரீது, அயனம், சூலம் இவைகளுக்கெனைய நறியே! வாகு
களுக்குக் கற்பகவிருட்சமாயிருக்கிற நீர் என்னுதலையுபபத்தைச்
சமனம்பண்ணும்.” என்னும் இந்த மத்திரங்களைச் சொல்லி அரக்
கணையண்ணி, வெங்கலப்பாதிரம், கண்டா, இவைகளோடு தறவை
ப்பகவையும், பழித்தையும், வெல்லத்தையும், செய்வையும், வந்திரை
பலித்தையும் தாமபூனம் நட்சணியோடு அவர்களுக்குத் தானம்
பண்ணி, ஹிரண்யகிரத்தத்தைபாவது, ஆமகிரத்தத்தைபாவது;
அன்னகிரத்தமாயே பர்வணகிரத்தத்தைபாவது குறையில்லா
மல் செய்து, பின் ஆசாரியருக்கு வஸ்திரம், பூஷணம், குண்டலம்,
பதுமை, பகமரடி, குடை, ஒருஜோடிப்பாதாலைடி இவைகளைக்
கொடுத்து அவரைப் பூஜிக்கவேண்டியது. இந்த மாதிரி அர்த்தேச
தய புண்ணியகாலத்தில் வேறு கிறான், மற்றையபுண்பு சேஷத்திரதி
காரியும் கிரதாதுஷ்டானஞ் செய்வேண்டியது. இப்படிச் செய்
தால்தான் அவன் இருதார்த்தனாவான். அவன் மேலு ஒரு தம்
முஞ் செய்வேண்டியதில்லை.

கந்தமாதனத்தில் கழுத்திரத்திலே பூராமனும் உட்ப்பட்டிய
வேறுகும் வாரணாசத்தில் திரவாரித்துக்கொண்டு வாரணாசுக்கு
தான் அநேககோடிபாபத்-னாக் தெரிவந்து, அவன் கிங்கனுபதவி
வை வடைகிறான். வேறுகில் ஒருநிமிஷமாவது, அகாரியிஷ்டமாவது

தமிழியிருத்தெவனுடைய கண்ணுக்கெதிரில் யாழ்ப்பாணம் வரம்பு
யப்படுகின்றன. இராமனோடு, தனுஷ்கோடி, இராமன், சிறை. இவ
ட்சமணன், அருமன், கக்கிள் முதலான கபிசுவர்கள், கிரிஷ்
ணன், கரந்தர், கிளவையித்திரர், அகஸ்தியர், வசிக்ஷுடர், யாமதே
வர், ஜாபாலி, கைபபர், இராமனுடைய இதரபத்தர்கள், சூர்ய
கந்தர் இவர்களுக்கெல்லாரையும் சத்யமனநிலை நிபானம்பண்ணினார்
சமஸ்தபாபங்களையு மொழித்துப்பரமபதகிதைய யாதுபலாம். ஸத்
தீப்சேஷத்திரம், ஹரிசேஷத்திரம், கிருஷ்ணசேஷத்திரம், கையசே
ணியம், காளக்கிராமம், பதிகாசிரமம், அஸ்திகாசனம், கிருஷ்ணச
ம், சேஷாத்திரி, சித்திரகூடம், இலட்சுமீசேஷத்திரம், தரககம்,
காஞ்சி, கும்பகேணம், மோகிஷிபுரம், கலேதகசலம்,
பத்யாபம், புல்லம், கடிசைத்திரி, ஸாதசேஷத்திரம், சூரியசே
த்திரம், ஸாதசேஷத்திரம், அஸிதசேஷத்திரம், கலேஷத்திரம்,
காஞ்சைசேஷத்திரம், மதுரை, சூரிகாஷ்டி, புருஷோத்தமம், சூரிக
ணம், புண்டரிகாட்சம், முதலான ஹரிசேஷத்திரங்களில் ஸ்ரீராமம்
பண்ணி நீங்காத பாபங்களெல்லாம் ஸேது ஸ்ரீராமத்தினால் நீங்கி
விடுகிறது; சந்தேகமில்லை. இராமனால் கட்டப்பட்டு சிவிகளெல்லா
ரும் வசிக்கிற ஸேதுவில் ஸ்ரீராமம் பண்ணுதவர்களுக்கு ஒருநாளும்
கூட்கமொழியாது. “நமசிவாய” என்கிற சூரிகாஷ்டிசபாநாத
ராமன், “ஓம் நமோநாராயணாய” என்கிற அஷ்டாட்சரத்தையா
வது, ராமலட்சுமீசுந்தரத்தையாவது ஜபிக்காமலும், காதலே கேட்கா
மலும், ஸ்ரீராமனாகியிருக்கிறவர்கள், சுபமான ஹரிதினத்தில் உப
வாசம் பண்ணுதவர்கள், ஜாபாலோபபிஷத்திச் சொல்லப்பட்ட ஏழு
மந்திரங்களை புச்சரித்துச் சிரக முதலான இடங்களில் விபூதியை
உத்தானனம் செய்துகொண்டு திரிபுண்டரமாய் அணிவதவர்கள்,
சிவன் விஷ்ணுமுதலான தேவர்களை வேதேந்தவிதிப்படி பூசுது
பண்ணுதவர்கள், சிவவிஷ்ணுவாதி தேவர்களுக்குப் பத்தியோடு
கூடத் தூபம், தீபம், சந்தனம், புஷ்பமிகள்களைக் கொடாதவர்
கள், சூரத்திரம், சமகம், புருஷருத்தம், பாகமான்யாதி ஸூக்
தம், திரிஸுபர்ணம், பஞ்சொந்தி முதலிய மந்திரங்களைச்
சொல்லிச் சிவவிஷ்ணுக்களை யபிஷேகஞ் செய்வதவர்கள், சிவ
விஷ்ணுவாதி தேவர்களைப் பத்தியோடு மிகுந்தான கஞ்சகாஞ்
செய்வதவர்கள், தனுர்யாசத்தில் உஷ்ணகாலத்தில் மதுரை காலே
த்தியந்தை வைத்துச் சிவவிஷ்ணுவாதினை யாசாதிக்காதவர்கள்,

விஷ்ணு காமக்கிரமத்தை, விவரமக்கிரமாவது சீர்த்திரம் பண்ணுதவர்கள், சரணத்தொடர் விவரமாவது, 'சுந்தரேச' உற்பத்திபரந்திர விவரப்பெயர்ந்திர விவரமாவது, துணர்சர் சந்திர பெயர்ந்திர வெணுப்பாவி விவரமாவது, அஞ்சிதனத்தினால் பூகரு பண்ணுதவர்கள், கங்காமிருத்தினம். துணர்மிருத்தினம், கோபிசர் தனமிவைகளை நெற்றி, லாப்பு, இரண்டு கைகள், கழுத்து முதலான இடங்களில் தரித்துக் கொள்ளுதவர்கள், ருத்திராட்சம், துணர் காவட்டமிவைகளைத் தரணம் பண்ணிக்கொள்ளுதவர்கள், மிரடம் மருகர்த்தத்தில் கழுத்திருந்து கலக்கமில்லாமல் துறியுற தாமக் கிரமாவது, ஸ்தோத்திரக்கிரமாவது வேறு விசேஷமான மத்திர க்கிரமாவது கித்திக்காதவர்கள், கிழ்வர்காத்தித் ஆறுருள்க் குங்குப்போய் ஸ்ராமம்பண்ணி, ஆசாமணம்பண்ணிச் சந்திரியோபாஸ்திபண்ணிவேதமாதாவையெ காயத்திரிணை உபாதிக்காத வர்கள், கிழியற்கூலித்தினும், சாயங்காலத்தினும் ஒருபாசனம், அகிலேயேணாத் திங்களைக் செய்யாதவர்கள், மத்திரவானத்தில் கா த்பாணியம், பிரமீயங்கும், வைகதேவம், மதிதிபூகரு, அதிதிபூகரு செய்பாத பாகிசன், சாயங்காலத்தில் அதிதிபூகரு பண்ணுதவர் கள், அத்தியயணம்பண்ணின வேதத்தொழிந்த மூடர்கள், வே தங்களைபும், வேதாங்கங்களைபும் படியாதவர்கள், பிரதிவருகமும் மாதிரிராதம், பிரதிரிராதம், மதுராயிராதம், அஷ்டகிர ராதம், இதரவைகித்திர கிராதத்தங்களைக் செய்யாத வேடுகன், கித்திரமாமசம் பிளர்ணயியில கித்திரகுத்தனை யுத்தேசித்துப், பா னகம், கனித்தவாழைப்பழம், பாயதம், சர்க்கரை, வெங்கும், மாம் பழம், பளாப்பழம், பாதரட்டை, குடை, வஸ்திரம், புஷ்பம், சந்த னம், இவைகளைப் பிராமணர்களுக்குக் கொடாத பாகிசன், இவர் களுடைய பாகங்கொல்லாமல் சேதத்தில் ஸ்ராமம்பண்ணினமாத் திர ததில் பஞ்சாயப்பறந்துபோகின்றன. எல்ல நடக்கையுடையவனு னுதும், செட்ட நடக்கையுடையவனுதும், தனுஷ்கோடி லில் ஸ்ராமம்பண்ணினமாத் திரத்தில் சம்சார தக்கமொழித்து புனர் ஜன்மத்தை வடைகிததில்லை. சம்சாரசாகரத்ததைத்தண்டப் பிரிய முகையுணன் உடனே இராமதனுஷ்கோடிக்குப் புறப்பட்டுவந்து வது, தனுஷ்கோடில் ஸ்ராமம்பண்ணுவதைத் தவிர முத்திக்கு வேறு உபாயமில்லை. . தனுஷ்கோடில் ஸ்ராமம்பண்ணுதவர்களுக்குச் சம்சாரவயகாசனமாயும், அத்தியமாயும், ஞானமாயும், அகர்

தமிழும், பூர்ணமாயும், நித்தியமாயுமிருக்கிற விஷயமானது செஞ்
கலங்காயக் கிடைக்கிறது. ஆகையால் சிஷிகவரர்களுே ! நீங்கள்
முத்தியடைவுவேண்டுமானால் தனுஷ்கோடிக்கு உடனே புறப்பட்
டுப்போங்கள். சத்தியத்தைச் சொன்னேன் ; இத்தகைச்சொன்
னேன் ; ஸாரத்தைச்சொன்னேன் ; பலதரமும் சொன்னேன்.

சிஷிகவரர்களே ! கேளுங்கள். இத்தப்பிரகாம் உத்தம
பான் ஸேதுவினுடைய மஹாத்மியத்தை உங்களுக்கெடுத்துச்
சொல்லிவிட்டேன். இந்த மஹாத்மியமானது கேட்பவர்களுக்கும்,
படிக்கிறவர்களுக்கும்; மஹாதுக்கங்களையும், மஹாரோகங்களையும்,
துர்ச்சொற்பணங்களையும், அபயிருத்தியுக்களையும் போக்கிச், சாந்
தியைக்கொடுத்துச் சகல தீர்த்தபலன்களையும் அக்கொலிஷ்டோமா
தியாகங்களின் பூரணபலத்தையும், ஸாங்கமாக காதுவேதகளை
யும் தூறுதடவை பாராயணஞ்செய்த பலனையும் அளித்துச், சொ
ர்க்காதி புலனபோகங்களையும் தந்து, அந்தத்திஷ்டோட்சத்தையும்
கொடுத்தாகிலும், இந்தச் ஸேதுமாகான்மியத்தினின்று அத்தியர்யத
தைப்படிக்கிறவனும் கேட்கிறவனும், அவைமேற்பலனை யடைகி
ருன். இரண்ட்த்தியபயங்களைப் படிப்பவரும், கேட்பவரும், கோ
மேதயாகபலனை யடைகிறார்கள். பத்து அத்தியாயங்களைப் பத்தியு
டன் படிப்பவரும், கேட்பவரும் சொர்க்கலோகம்போய் இந்திர
னோடிச் சந்தோஷமாயிருக்கிறார்கள். இருபத்தியாயங்களைப் படிப்
பவரும், கேட்பவரும் சத்தியலோகம்போய் பிரம்மாவோடு வாழ்
ந்திருப்பார்கள் முப்பத்தியாயம் படிப்பவரும், கேட்பவரும்
விஷ்ணுவோகத்துக்குப் போய் விஷ்ணுவோடு சுகமாயிருக்கிறா
ர்கள். நாற்பது அத்தியாயம் படிப்பவரும், கேட்பவரும், ருத்நிர
லோகம்போய் ருத்நிரலோடு வாழ்ந்திருக்கிறார்கள் ஐம்பது அத்
தியாயம் படிப்பவரும், கேட்பவரும், சந்திரசேகரரான ஸாம்பபா
மேகவரரை யடைகிறார்கள். இந்த மஹாத்மியத்தை ஒருதடவை
முறநிலும், படிப்பவரும், கேட்பவரும் விவசாலோகத்தையும்,
இரண்ட்தேரம் படிப்பவரும், கேட்பவரும் விவசாயப்பியத்தையும்,
மூன்றுதரம் படிப்பவரும் கேட்பவரும் விவசாயப்பியத்தையும்,
நானுதரம் படிப்போரும் கேட்போரும் விவசாயப்பியத்தையும்
அடைவார்கள். தினந்தோறும் ஒரு சலோகத்தையாவது, நாள்
சலோகத்தையாவது, ஒரு பத்தத்தையாவது இரண்டு அசுரத்
தையாவது, ஒரு அசுரத்தையாவது சொன்னால் அன்றன்றுபுன்

எனினு மாயம் அப்பொழுதே தொலிந்துபோய் விடுவது இந்த
 தேவதீபராணத்தைய மூத்தினும் ஒருதடவை படித்தாலும், கேட்
 டாலும் அந்தப்படித்ததத்தில் எவ்வளவு அழகாகவிரும்பின்ற
 யோ அவ்வளவு பிரமஹத்தியாதிபாபங்களும், சரண்பாபங்
 களும், சொர்ணத்தேயாதிபாபங்களும், குருபத்திரி கமனாதிபாபங்
 களும், இந்த நரணரோகேடிகளினாலுண்டாகிற ஸம்ஸர்க்க தேர்
 வங்களும் உடனே எடுத்துப்போகின்றன. இதுவுமல்லாமல் கந்தமா
 தனபருவதத்தவிருக்கிற இருப்பதானது தீர்த்தவானிலும், அங்கு
 ள்ள மற்றைய தீர்த்தங்களிலும், அவ்வளவுதடவை ஸ்நானம் பண்
 னின பவனும் வருகிறது. இந்தப் புராணத்தைப் பத்தியோடு எழு
 துகிறவன் அஞ்ஞானகட்டங்களினின்றும் விடுபட்டுச் சிவசாயுத்பு
 த்தை எடைகொள். எழுதப்பட்ட இந்தப்புஸ்தகம் எந்த வீட்டி
 லிருக்கிறதோ அந்த வீட்டில் பூதவேதாநாதிகளால் பயமும்,
 விபூதி, பிண்டமும், சேர்ப்பயமும், சனி, அங்காரகாதி நவக்கிரகபி
 ண்டையும், எட்டிக்கூடப் பார்க்காது. ரிஷிநவர்களை! அந்த வீட்
 டை, இராமஸேதுவாக அறிந்துகொள்ளுங்கள். அந்த வீட்டில்
 இருப்பதானது தீர்த்தங்களும், புண்ணியமான கந்தமாதன பர்வ
 தமும், பிரமசிஷ்ணு குத்திரங்களும் லுக்கிறார்கள். அதிகமாப்ச்
 சொல்வானேன். அந்த வீட்டில் மூன்றுலோகங்களும் குடிசெழுண்
 டிருக்கின்றன. கிராத்தகாலத்தில் இந்தப் புராணத்தில் ஒரு ஆத்தி
 பாயத்தைப் படித்தால் கிராத்தத்தினுண்டான குறைவு நீங்கிப்
 போம். பிறுத்தேவதைகளும் திருப்பிவடைகிறார்கள். பருவகால
 த்தில் இதில் ஒரு அத்தியாயத்தைவாவது, ஒரு கலோகத்தைபா
 வது பிராமணர்களுக்கெடுத்துச் சொல்லிவணுகடைய பகமாடுக
 ளும், எருமைகளும் ரோகமற்றுப் பரம்பெருகிக் கன்றுகளுடன்
 வாழ்ந்திருக்கும். இந்தப் புராணத்தை மடத்தினும், தேவாலயத்தி
 லும், சத்திரங்களிலும், தடாகதிரங்களிலும், புண்ணியமான தாடு
 களிலும், அல்லது வேதந்தெரிந்த பிராமணர்களுடைய வீடுகளி
 லும் வாசிக்கவேண்டியதே நவிர வேறெங்கும் வாசிக்கத்தகாது.
 விஷுபுண்பகாலத்திலும், அயனபுண்ணிய காலங்களிலும், புண்ணி
 யமரண ஹரிதினங்களிலும், அஷ்டமி, சதுர்த்ததியோடு இரண்டு
 திதிகளிலும், சிராவணநாசத்திலும், புரட்டாசிடரகத்திலும், நவா
 மாசத்திலும் பிவதமாகப் படிக்கவேண்டும்; படிப்பீர்களும் வேண்
 டும். இதைக்கேட்டுறவர்களும் விவமத்தோடு கேட்டாகுமேண்டும்.

94

DBA000008426TAM

இந்தப் புராணத்தில் அனேக புண்வதீர்த்தங்களும், புண்ணியங்கள்
எனான அனேக இராகுகளிலாகவும், மதறிகளிலாகவும், தர்மாதீர்த்தங்
களும், பிரமலிங்க ருத்திரர்களென்கிற மும்மூர்த்திகளும் சொல்
லப்படுகின்றன. பரபந்தைப்பிரக்கடத்துப் பரிசுத்திபைக் கொடு
கிற இந்தப் புராணமானது வேதார்த்தங்களைக்கொண்டு நிரூபித்
தப்பட்டிருக்கிறபடியாலும், வியாசுநி கர்த்தர்களாக்கும், வியாச
முனிவருக்கும் சம்மதமாகிருக்கிற படியாலும், சேஷமத்தை யடை
பக்கோருகிறவன் இதைப் படிக்கவும்வேண்டும்; கேட்கவும்வேண்
டும். இந்தப் புராணத்தை வாசிக்கிறவருக்குக் கேட்பவர்கள் லோ
பித்தனயில்லாமல் தங்களுடைய சக்திக்குத் தக்கப்படி செர்
ணம், தானியம், பூமி, பசுமாடு வஸ்திரயிகவகளைக் கொடுத்து மரி
யாகதை செய்யவேண்டியது. வாசிக்கிறவருக்கு மரியாதை பண்ணி
னால் திரிமூர்த்திகளுக்கும் மரியாதை பண்ணினதாகும்; திரிமூர்த்
திகளுக்கும் மரியாதை பண்ணினால் திரிமூர்த்திகளுக்கும் மரியா
தை பண்ணினதாகும். இப்படி மரியாதை பண்ணினவர்களுக்கும்,
மரியாதை பண்ணப்பட்டவருக்கும், விஷ்ணுவாவிருந்து மஹாஷுவ
தாரம்பண்ணின தோஷஸ்டகமண சமேதான ஸ்ரீராமரூபேலாகத்
தில் போகப்போகியங்களைக் கொடுத்து, அந்தத்தில் முக்தியையும்
கொடுக்கிறார். வியாசரிஷிக்குடைய முகாரகிரதத்திலிருந்து டெரு
கிலு உபமான இந்தச் சேதுபுராணத்தை யுதிஷ்டராஜாவாவவர்
ரீதியேனும் முதலான தம்பிகளோடும், பரிவாரத்தோடும், சூசார
சேவராய்த் தமது புரோகிதராகிய தெனயியரிடத்திலிருந்து பிரதி
தினமும் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்.

ஊகமிசாரணியவர்களான முனிசுவரர்களே! இந்த இரகசி
வாஸ்யும், வேதாசம்மதமாயும் கீங்கன் சிரத்தையோடு என்னிடத்தில்
கேட்டதாயிருக்கிற இந்தப் புராணத்தைப் பக்திபுடன் விததிய
மும்படித்துச் சிரத்தையுடைய உங்கள் கிஷ்யர்களுக்கும் சொல்லி
வாருங்கள் என்று சொல்லி ஆனந்தபரவசராய்ச், சரிசம்புனதித்
துக், கண்ணீர் பெருகத் தமது குருவான வியாச மஹாமுனிவகா
ஸ்மித்து ஆனந்தக் உத்தரவுரை.

இந்தச்சமையத்தில் மஹாவித்தவர்களுடையும், பராசரமூர்த்திர
ராயிருக்கிற வியாச முனிவர் தமதுகிஷ்யனுக்கு அனுப்புகைப் பண்
தும்பொருட்டு எதிரிப்பதோன்றினார். அப்படிவந்த சந்தியவந்தித
ரான வியாசகாக்கண்டு குதமுனிவர் வசுவிசாரணிய வாசிகளான